

BİNBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 213 - 25 Kuruş

11 - Haziran - Çarşamba - 1952

LEON RİTAYI DİŞA.
RİDA BULDU.

BENİ DİNLE RİTA..
YAPTIĞIN REZA-
LETİN HESABINI VER-
CEKSİN..

29/1

ESRARIN ÇOCUĞU

SEN MARTANIN YANINA GİT
NEYE PEŞİMDEN GELİYOR.
SUN..?

RİTA BİR KADIN İÇİN İZTİRAP
ÇEKTİĞİNİ SANA SÖYLEMİŞTİM. İSTE
O BİRAZ EVVEL HAKARET ETTİĞİN KA-
DİN. YENİ TANİŞTİ-
ĞIM BİR İNSAN DE. YA.. DEMEK BURAYA
ONUN İÇİN GELDİN.
GİL..

EVEET..
BU SIRADA
SENİN AR-
KADAŞLIĞIN
BENİ AYU-
TU YORDU

ÇOK
NAZIKSINIZ
BEYEFENDİ..

BANA BİR ŞEY
İKRAM ETMEZ
MİSİNİZ ?

DOĞRUSU ONUN
YANINA DÖNMENİ
YETİNDEYİM
İSTERSEN AYAK-
TA BİR ŞEYİÇE-
LİM.

LEON.. BENİM DE SANA DİYECEK-
LERİM VAR. SEN BENİ İZİAĞ EDEN
BİR ADAM OLDUĞUNU BİLİYORSUN..
İSTE AZ EVVEL ONUN ÇOCUĞUNU GÖR-
DÜM.

213/1

SAHİ Mİ ? BUDAPEŞTE DE Mİ
GÖRDÜN ? NE TESADÜF.. NE.
REDE RASTLADIN ?

MARTANIN EVİN-
DE.. ÇOK GÜZEL
BİR ÇOCUK.. ADI
DA
PİPİ

LEON KAŞLARINI ÇATARAK SORDU.

SEN PİPİYİ TA-
NIYOR MUSUN?

HEM DE ÇOKTANDIR
TANIYORUM. ÜÇ SENE
EWEL FRANKO'NUN İTAL-
YADA TANIŞTIĞI BİR KA-
DINDAN OLAN ÇOCUĞU. FRAN-
KO ÇOCUĞU BİR SÜTNEYE
BIRAKMIŞTI. NİHAyet ÇOCUĞU
ANNESİ KAÇIRDI.

ANNESİ Mİ
KAÇIRDI ?
NASIL OLDU
BU İŞ ?

EVDEN UZAKLAŞMIŞ, BİR
DAHA DÖNMEMİŞ. KAYIP MI
OLMUŞ, ÇALMIŞLAR MI ORASINI
ALLAH BİLİR. FRANKO BUNU
BİR TÜRLÜ ÖĞRENEMEDİ
NİHAyet ÇOCUĞU
ANNESİ TA-
RAFINDAN
KAÇIRILDI.
ŞİNA HÜK-
METTİ.

29/2

RİTA DAHA FAZLA SÖY-
LEME.. SENİN İÇİN FE-
NA OLUR..

NE OLUYOR LEON.. BU İŞ
LERDE BENİM NE ALÂKÂM
VAR ?

PEKİ FRANKO ÇOCUĞUNU
HİÇ ARAMADI MI ?

TABİİ ARADI.. FAKAT
İZİNE BİLE RAŞTILA-
MADI. ÇOK MÜTEESSİR
OLDU. VE BU TEESSÜ-
RÜ ONU ÇEKİLMEZ
HALE SOKTU..

ÖYLEYSE BUNLARI BANA
BUNLARI ANLATMAKTA
MAKSADIN NE.. ONU
SÖYLE...

ÇOK TUHAFSIN LEON...
TİPKİ FRANKOYA BENZE-
DİN.. BUNLARI PİPİYİ GÖR.
DÜĞÜM İÇİN ANLATTIM.
İŞTE HEPSİ BU KADAR..

213/2

ARKASI VAR

Öteki İstasyon

Nakleden :
N. Yeğinobalı

Bill ile Pat' daire arkadaşlarıydılar. Pat evliydi. Bill bekardı. Yaz geldi Pat'ler sayfiyeye taşındılar. Bill şehirde kaldı. Bir gün birlikte öğle yemeği yerlerken bahis, bermutat kadınlardan açıldı. Bill;

— «Yaz geldi geleli şehrin tadı kaçtı, birader,» diye şikâyet etti. «Bütün güzel kadınlar sayfiyeye gitmiş olmalı. Şöyle hoşça vakit geçirmek için güzel, cazip kadınlar bulmakta o kadar güçlük çekiyorum ki bilemezsin!»

Pat güldü: «Hakkın var, dostum. Şehrin bütün güzel kadınları herhalde sayfiyeye taşınmış olsalar. Zira bizim oralarda güzel kadından geçilmiyor. Hepsi bir başka türlü âfet. Hepsi seçme. Hele o sere serpe yaz kıyafetleri ve kısacık sortlar içinde öyle seker oluyorlar ki insanın baktıkça bakacağı geliyor!»

Pat anlattıkça Bill'in ağzının suları akıyordu. Mahzun mahzun;

— «Sus, Allah aşkına, büsbütün iştahımı kapatma,» diye mırıldandı. «Keşke ben de sayfiyeye gitsaydım.»

Pat, «O kadar uzun işe hacet yok,» dedi. «Ben sana bir usul öğretilim. Güzel kadınları sayfiyeye taşınmağa hacet kalmadan, derhal avlıyabilirsin.»

Bill, «İmkânı yok,» diye dudak büktü. «Hiç olmazsa üç, beş defa gidi gelmek lâzım ki tanışabilesin.»

Pat, «Sen beni dinle,» diye elini arkadaşının omuzuna koydu. «Bir akşam daireler dağıldıktan sonra trene bin. Westport istasyonunda in. Unutma, Westport. Her akşam Westport'un şık ve kibar kadınları otomobilleriyle bu treni karşılarlar. Kocalarını alır, evlerine dönerler. Ama hemen hemen her akşam treni kaçıran bazı ko-

calar olur. Kadınlar da buna müthiş surette kızarlar. İşte bunlardan birine hemen gezmek teklif edersin. Kadın kocasına hırslıdan, hemen kabul eder. Sende güzel bir

gece geçirirsin!»

Bill arkadaşına nasıl teşekkür edeceğini bilmedi. Zira bu plânı harikulâde bulmuştu. Zarif bir kadınla başbaşa bir yemek yemek

zevkinden ne zamandan beri mahrum kalmış olan genç adam hemen ertesi akşam plânını tatbik sahasına koydu. Daireden çıkar çıkmaz hemen banliyö trenine atladı. Ama sabırsızlıktan içi içine sığmıyordu. Her istasyonda, sahiden de Pat'in dediği gibi, kocalarını karşılamaya gelmiş otomobilli, nefis kadınlar vardı. Ve her istasyonda, sahiden de kocaları gelmediği için yalnız kalan kadınlar göze çarpıyordu. Bill kendi kendine,

— «Westport'a kadar beklemeğe ne hacet?» diye düşündü. «İlle orası olması şart mı? Bundan sonraki istasyonda iner, talihimi denerim.»

Adı Stamford olan küçük sayfiyeye istasyonunda indi ve yıldırım gibi etrafına bakındı. Trenden inen erkekler gülerek, şakalaşarak kollarının veya nişanlarının otomobillerine biniyor ve neşe içinde uzaklaşıyorlardı. Ama Bill'in gözleri kocaları dönmemiş olan yalnız kadınlardaydı. Bunlardan üç tane vardı. Bill ufak tefek sarışınını gözüne kestirdi ve hemen onun yanına sokuldu.

Vaziyeti idare etmek, Pat'in dediği gibi, kolay oldu. Kadın Bill'in davetini derhal kabul etti. Bill onun açık, spor otomobiline atladı ve deniz kenarındaki bir gazinoya gittiler. Şirin ve şen, nefis bir kadındı. Güldüler, söylediler, yediler, içtiler, dansettiler. Fevkalâde bir gece geçirdiler. Nihayet ayrılma zamanı geldi.

— «Sizi istasyona bırakayım,» dedi.

Bill, «Hayır, sizi evinize götüreyim, sonra ben istasyona yürüye yürüye giderim,» diye cevap verdi. «Siz evinize geç kalmayın!»

Kahkahalar içinde, güzel bir villanın kapısına vardılar. Kapının önündeki hasır koltukta kadının kocası oturmuş karısını bekliyordu. Büyük bir öfke içinde olduğu belliydi. Karısına bağırıp çağırmağa başladı. Sonra ansızın adamı gördü.

— «Demek sensin, alçak!» diye haykırdı. «Ben sana Westport'ta in, dedim. Stamford'da değil!»

Arslanların Kafesinde

Nakleden:
Sayhan Bilbaşar

Drummond ve Jack o cumartesi akşamı da bermutat barın uzun iskemlelerinde oturuyor ve etraflarını çeviren arkadaş kalabalığı gibi, kadeh üzerine kadeh boşaltıyorlardı.

Drummond yüksekten atmağa bayılan bir adamdı. Bu bakımdan Jack da ondan pek aşağı kalmazdı.

Mevzudan mevzua atlıyarak muhabbetlerini devam ettirdikleri bir sırada oradakilerden biri:

— Şehre gelen sirki gördünüz mü? dedi. Ben evvelki akşam gidip seyrettim, fevkalâde numaralar var. Hele o aslanların kafesine girip de kılı kırkırdamadan onları kırbaçlıyan adamın cesaretine hayran kaldım.

— Amma da yaptın ha, bunda hayret edilecek ne var?

Drummond'un yüzünde, aslanların kafesine girip onları kırbaçlama cesareti gösteren adamın yaptıklarını hiçe sayan bir ifade vardı.

Öteki sordu:

— Ne demek istiyorsun yani?

— Ne demek istiyeceğim; bu o kadar kolay bir iştir ki herkes kolaylıkla yapabilir.

— Meselâ sen de yapabilir misin yani?

— Tabii yaparım, bunda şaşılacak bir şey yok.

Drummond viski üzerine viski yuvarlamıştı. Onun için, bu kelimeleri söylediği esnada, aslanların kafesine girmek ona dünyadaki işlerin en kolayını gibiydi.

Aynı fütursuzlukla, yapılan ba-

his teklifini kabul etti. Ertesi gün pazardı ve geceleyin sirk programı vardı. Drummond o gece seyircilerin gözü önünde aslanların kafesine girecekti. Son dakikada korkup caydığı takdirde bin dolar kaybedecekti.

Pazar sabahı uyandığı zaman aklı başına geldi. Aslanların kafesi ne girmek, fikir olarak bile insana dehşet veren bir şeydi, bin doları kaybetmek tehlikesi ise, Demokles'in kılıcı gibi öğleye kadar tepesinde dolaştı durdu.

Öğleyin, ümitsiz saatlerin mahsulü olan bir ilhamla evden fırladı. Önce eczaneye uğrayıp on yirmi tüp uyku ilacı aldı, sonra da sirkini yolunu tuttu.

Aslanların kafesine bakan gardiyan önce onun cebinden çıkan onluk dolarlardan birkaçı üst üste konunca fikrini değiştirdi... Aslanlara vereceği yiyeceğe bol bol uyku hapi koyacak ve esasen fazla tehlikeli olmayan hayvanlar kuzulaşacaklardı.

Sirk müdürü Drummond'un kafese girmesine müsaade etti. Değişiklik isteyen seyircilerini memnun etmek için, arasa bundan âlâ fırsat bulamazdı.

Programın ortasında borular çalmağa başladı, bir çığırktan halka vaziyeti ilân etti ve arkadaşlarının hayretten fal taşı gibi açılan (Arkası 6. sayfada)

ATES SİPAHİ

Yazarı: *Rebia Şakir*

Tarihî Roman: 37

Ferman efendimiz! Hâsâ, hünkârıma boynumu veririm... Kulunuz aşağıda emir ve fermanınıza muntazırdır.

— Gel, yanaş şöyle...

Bostancı başı, korkarak birkaç adım attı ve diz kırdı...

Dördüncü Murad, elini karnına bastırarak sordu:

— Ne yaptın?...

— Getirdim hünkârım...

— Neyi?...

— Valde Sultanı kaçırınları...

— Onu sormuyorum... Valde

Sultanı ne yaptınız?...

— Fermanınız üzere...

— Söyle, boğdunuz mu?...

— Boğduk... Bulunmayacak bir yere gömdük...

Dördüncü Muradın gözleri parlamıştı... Kuruyan hançeresi garip bir hırsıyla inip kalkıyor ve mütemadiyen yutkunuyordu.

— Peki... Hizmetin gözümüzdedir... Demek... Boğdunuz, Valde Sultanı...

— Gömdünüz?... İzi kalmayacak bir yere gömdünüz, iyi... Sonra... Daha başka... Nerede o yeniçeri...

— Dışarıda hünkârım... Getirdim... Evinde bir kadınla beraber yakaladık...

Dördüncü Murad düşünmeden: — Vurdur boyunlarını! diye emretti. Kara Ali ikisini birden gebertsin!

— Ferman devletlüm!

Bostancı başı, henüz kapıdan çıkarken, Muradı Rabi bağırdı:

— Dur, geri gel... Şunları bana getir bakayım evvelâ!...

— Ferman hünkârım!

Bostancı başı, bu zalim, bu hunhar padişahın elinde korkunç bir âlet olduğuna bin bir küfrediyordu. Merdivenleri inerken düşündü ki yarın mutlaka Kara Ali kendisinin de boynunu vuracaktı... Bu muhakkak...

Dağlar delisi, bostancı başıyı görünce güldü:

— Bizi hünkâr istiyor galiba ... diye sordu...

Bostancı başı suratını ekşitti:

— Elbette... İcabına bakacak...

Dağlar delisi, karısına döndü:

— Hiç korkmayacaksın... Metin olacaksın... Anladın mı?...

Korkuyorum Süleyman. Mutlaka hünkâr bize bir şey yapacaktır.

— Aldırma, metin ol... Soğuk kanlılığını kaybetme...

Silâhtarpaşa sarayının merdivenlerini çıkarken, yağız Ahmet, Dağlar delisinin kulağına eğildi:

Dediğim gibi Süleyman Bey... unutmadin ya?...

— Hayır...

Kadife perdyi açıp içeri girdikleri vakit Dördüncü Murad, pencereden dışarıya bakıyordu... Onları sofaya girdiklerini görmemişti bile... Hep aynı yere bakarak dalgın dalgın düşünüyordu.

Bostancı başı, kısa bir sesle mırıldandı:

— Devletlüm!

Dördüncü Murad birden bire döndü ve gözlerini dağlar delisiyle Nevbahara dikti... Evvelâ tınıyamamış gibi oldu... Fakat birkaç saniye geçtikten sonra, gözlerinin içi dalgalandı ve oturduğu minlerden hızla kalktı.

— Ne?!... Siz mi?!... İkiniz!... Yi-ne ikiniz?!... Karşımda ha!... Demek... Valde Sultanı kaçırın sizsi-

niz ha!...

Dördüncü Murad hiddetten tir tir titriyordu... Gözlerinin akı fırlamış, ağzı köpürmüştü... Bir anda dağlar delisinin üzerine yürüyerek, genç adamı hiddetle tokatladı:

— Bre iblis! Bu işi de yaptın ha!... Hey, bostancı başı, tez Kara Aliyi çağır... Şu hainlerin başları kesilsin!...

Bu birkaç saniye içinde geçen sahneden sonra, genç kadın sesinin bütün tizliğiyle:

— Murad! diye bağırıverdi.

Genç padişah döndü ve Nevbahara yaklaşarak gözlerini, onun siyah gözleri içine dikti...

Kadın tükürür gibi:

— Kaatil Murad! diye homurdandı...

çığlıklar ve bağırmalar peyda olmuştu.

Bir yığın kalabalık, telâsla kadife perdeli odaya doldular ve Dördüncü Murad, devletlû, şevketlû hünkârı ilk defa yerde yarken gördüler... Hepsinin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı... Hiç kimse bir şey yapamıyordu... Genç Padişahın iki büküm olarak yatan vücudu, ağzından fıskıran beyaz köpükler, ve korkunç korkunç açılıp kapanan gözleri herkesi dondurmış gibiydi...

Birkaç saniye süren bu şaşkınlık birden bire dağıldı ve oda; homortular, sesler, mırıltılar ve çığlıklarla doldu...

Nihayet içlerinden biri bağırdı:

— Ne duruyorsunuz? Haydi, hekimlere haber salın!

Genç kadın Süleymana sarılarak: «Korkuyorum mutlaka hünkâr bize bir şey yapacak.»

Dördüncü Murad, hayatında bu tahkiri ilk defa işitiyordu... Ellerini hızla kaldırdı ve kadının üstüne doğru yürürken, ikinci bir ses, sert ve kalın bir erkek sesi:

— Hünkârım!.. diye homurdandı...

Dördüncü Murad, artık patlayacak gibiydi... Kendisine karşı gelen bu iki hain insan, onu deli etmişti... Ne söyleyeceğini bilmiyordu...

Kadının boğazından tutmak ve onu bir anda boğmak isterken, birdenbire kasıklarına müthiş bir sancı saplandı... Hançerlenmiş gibi iki kat oldu. Büküldü, inledi ve ağzından beyaz köpükler saçarak bir kütük gibi yere yuvarlandı...

Bostancı başı, bir iki saniye de geçen müthiş ve korkunç hâdise karşısında dili tutulmuş gibiydi. Hünkâr, devletlû hünkâr ne olmuştu?... Aman yarabbi, niye yere yuvarlanmıştı...

Bostancı başı, birden bire müthiş bir çığlık kopararak odadan fırladı ve merdiven başında avazı çıktığı kadar haykırdı:

— Koşun, yetişin, hünkâra bir şey oldu! Hünkâr ölüyor, koşun, yetişin!...

Koca sarayın merdivenlerinde, sofalarında ve odalarında telâsla koşuşan ayak sesleri, gürültüler,

Koca oda hınca hınc dolmuştu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Saray oğlanlarından birkaçı ispazmoza tutulmuş gibi titreyen hünkârı kaldırdılar ve yumuşak minderlerden biri üstüne bıraktılar... Emirgüne oğlu, Dördüncü Muradın başucunda duruyor, elindeki yelpazeyi asabi asabi sallıyordu...

Bu sırada kalabalık arasından bir ses duyuldu:

— Nedir bu gürültü, haydi herkes dışarı çıksın!...

Yağız Ahmet, tok bir sesle bu emri verdikten sonra, dağlar delisinin kulağına eğildi:

— Haydi, durmayalım... Yürüyün... Tam zamanıdır...

Silâhtarpaşa sarayı korku içinde idi... Hünkârın bu anı bayılışı ortalığı alt üst etmişti. Tâ karşı harem odalarından kadın çığlıkları geliyor, merdivenlerde hızla koşuşan yeniçeriler görülüyordu...

Salondaki kalabalık, korkak ve ürkek adımlarla yavaş yavaş dışarı çıkmağa başlamışlardı... Hünkârın vaziyeti fena idi... Bu muhakkak... Dördüncü Murad bugün değilse yarın, mutlaka ölecekti... Fakat ölümünün böyle müthiş bir baygınlıkla başlaması herkesi ür-kütüyordu...

Kalabalık merdiven başına gelince, yağız Ahmet yavaşça sıyrıldı

ve yanı başında bulunan dağlar delisine döndü:

— Yürüyün, beni takip edin! dedi...

— 13 —

Dördüncü Muradın Ölümü

Dördüncü Murad, sapsarı bir yüzle yatıyordu... Gözleri çukura batmış gibi, kararmış, açık göğsünden görünen teni, mosmor kesilmişti... Yatağın etrafındakiler çıt çıkarmaktan korkuyorlardı... Mahî Peyker Kösem Valde Sultan, tombul ellerini uğuşturarak kıvrıyor, korku ve telâsla oğlunun mumya yüzüne bakıyordu...

Koca oda bir mezar gibi sessizdi... Duvar diplerinde bekleyen dilber cariyelerin yüzleri sapsarı ve endişeliydi...

Valde Sultan, hekimlerden birinin yanına yaklaşarak, tekrar, onuncu defa olarak sordu:

— Ne dersiniz efendi hazretleri? Kurtuluş ümidi var mı?...

Ak sakallı hekim, bariz bir yanlanla yutkundu:

— Cenabı Hak rahimdir... Elbette ki şifa ümidimiz vardır... Hiç endişe buyurmayınız sultanım, hünkârımız, Rabbülâleminin sevgili kuludur, inayetini esirgemez...

Topkapı sarayında akşam oluyordu.

Güneş dar pencerelerde gittikçe sönüyor, kocamış çınar ağaçları, gıcırdaya gıcırdaya sallanıyordu...

Havada bir yağmur kokusu vardı... Üsküdar sırtlarından öbek öbek, kara bulutlar görünmüşlerdi... Boğaz gittikçe siyahlaşıyor, karanlıklar bütün payitahta, siyah bir örtü halinde düşüyordu...

Osmanlı devletini, senelerden beri inim inim ineten, ve zalim siyasetiyle, zorba sipahileri kasıp kavuran genç padişah, bu akşam, Topkapı sarayının bu loş odasında, artık ölüme doğru koşuyordu...

Odada çıt çıkmıyordu... Herkes susuyor ve herkes, ölümün büyük ve şaşkın tefekkürle binbir acaip, karışık ve saçma sapan şeyler düşünüyordu...

Bu sırada, Dördüncü Murad birden bire gözlerini açmıştı... Korku ve endişe ile etrafına bakındı... durdu, düşünür gibi oldu ve büyük bir hızla yattığı yerden fırladı. Yüzü asabiyetle gerilmiş, göz kapakları açıldıkça açılmıştı:

Hançeresini zorlayarak, çatlak ve karışık bir sesle bağırdı:

— Ne oldu? İbrahimi boğdunuz mu? Ha, İbrahim boğuldu mu?...

Söyleyin, söylesenize... İbrahimi öldürdünüz mü?...

Kösem Valde, bir iskelet gibi kaskatı dikilen oğlunu teskin etti: — Yat arslanım, yat... Üzülme, haydi kendini yorma...

— İbrahimi boğdunuz mu? diyorum.

— Evet, evet, boğduk... Haydi yat arslanım...

Dördüncü Muradın yüzü, bu ceaptan sonra, sevinçle gerilmişti. Güler gibi yaptı, gözleri parladı ve hafifçe doğrularak tekrar yatağa uzandı...

Fakat kafasına saplanan ikinci bir vehimle tekrar dikildi:

— Ölüsünü göreceğim... İbrahimi ölüsünü göreceğim... Haydi, bana onun ölüsünü gösterin!

Valde Sultanla beraber hekimler de, Dördüncü Muradı teskine başlamışlardı:

— Devletlüm, vücudu devletiniz henüz hali nekahettedir. Kerem edin de, merhumun cesedini görmeyin... Üzerinize fenalık gelir; hastalığınız maazallah azıverir...

Valde Sultan, genç oğlunun omuzlarından tutarak yatağa yatırmak istiyor:

— Arslanım, sen sağ ol, şifa (Sonu 14. sayfada)

NAT PINKERTON

18

SÜT İSTİYOR

SICAK İÇER DE GİL Mİ? BEN GÖTÜ RÜRÜM.

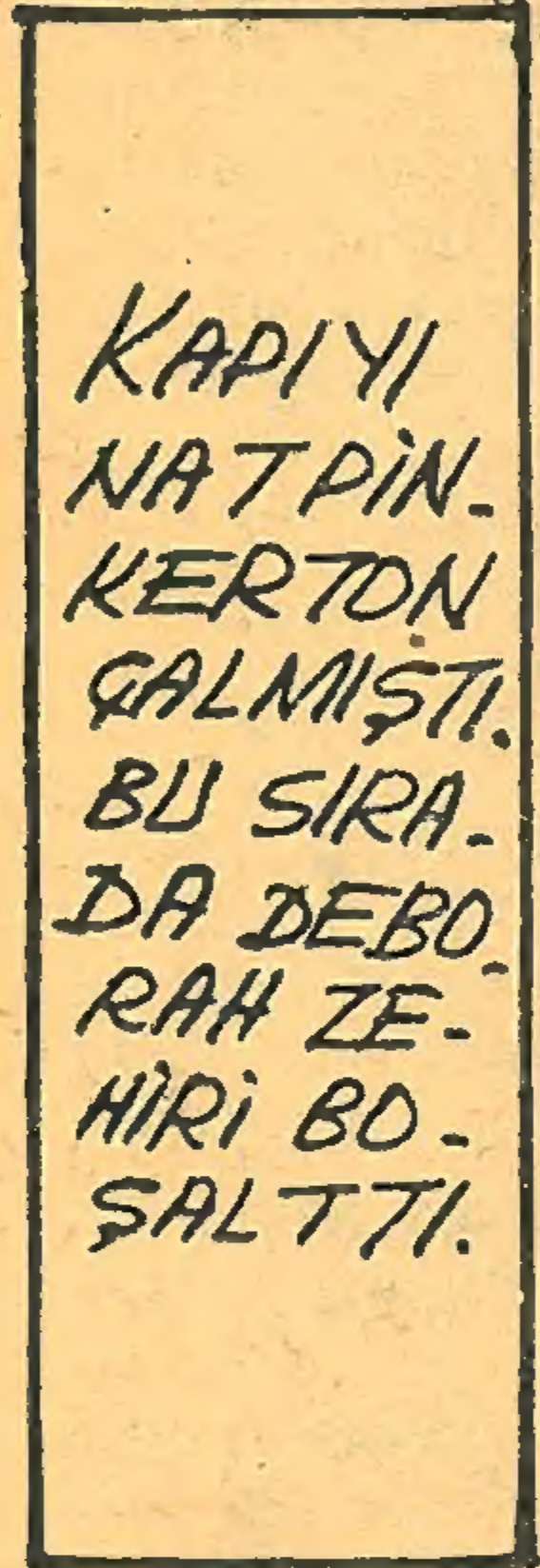
VAN DORPE

BAK KİM GELDİ. İÇERİ KİMSEYİ SOKMA..

Copyright 1930, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

KAPİYİ NATPINKERTON GÄLMİŞTİ. BU SIRA DA DEBORAH ZEHİRİ BOŞALTTI.

AFFEDERSİNİZ. MR. VANDORP KİMSEYİ KABUL ETMİYOR

SENİNLE MÜ. NAKAŞA EDECEK YAKTİM YOK

HAYIR GİREMEZSİNİZ

AZEWEL DEBORAH BURAYA GELDİ. SÖYLE NEREDE?

MUT... MUT... MUT... FAKTA..

BENİ ORAYA GÖTÜR..

DETEKTİF. NEARİ. YOR BURADA..

BUNU SONRA KONUSURUZ. NE YAPIYORSUN.. BAK DES NE YAPİYORSUN?

213

MELODİ. İÇME..

SEN KİMSİN DELİKANLI.. BURAYA NASIL GİRDİN?

NEYE MR. NAT?

AFFEDERSİNİZ.. FAKAT MELODİNİN KAHVESİNDE ZEHİR VAR.

ARKASI VAR

“Dayanamıyorum artık! Dayanamıyorum!”

Bu sözleri yüksek sesle bağırmış olduğumu farkederek âdetâ dehşet içinde kaldım. Üst kat-taki piyano sesi beni demek bu derece çileden çıkarmıştı! Ama melâike olsa çileden çıkardı zan-nemiyorum. O ne kakafoniydi, ya-rabbim! Ne ahenksizlik! Bir piya-nodan çıkacağını ummıyacağınız o ne belt sadalar! Ah, modern bir bestekârla aynı apartımanda, hem de onun hemen altındaki katta o-turmanın fecaat ve felâketi!

Piyano gene başlamıştı. Bu se-fer sükûnetle, “Dayanamıyorum artık” dedim: “Bunun mutlaka bir çaresine bakmam lâzım!”

O hızla dışarı çıkıp üst katı buldum ve kapıya vurdum. Ne yapacağımı ben de kat’i olarak bil-miyordum, ama bir şeyler yap-açaktım, herhalde. Kapıyı güzelce bir genç kadın açtı.

— “Kimi görmek istediniz?” di-ye sordu “Kocamı mı?”

Piyano sesleri hâlâ devam etti-ğine göre musikiyi katleden şahıs herhalde kocası olsa gerekti.

— “Evet,” diye bağırdım. Gü-rültü o kadar çoktu ki bağırarak mecburiyetindeydik. Kadın da ba-ğırarak;

— “Şöyle buyurun!” dedi. “Şim-diki halde meşgul. Ama biraz son-ra gelir.”

Beni sade, ışıklı bir salona al-dı. Ara kapıdan musiki kaatili gö-rünüyordu. Piyanosunun başın-daydı. Hayret! Gayet muhafazakâr giyinmiş, sempatik görünümlü, derli toplu bir adamdı. Halbuki ben o-nun dağınık saçlı, kadife panta-

TEDAVİ

Nakleden: Nihal Yeğınobalı

lonlu, rengârenk ekose gömlekli bir acayip zat olacağını ummuş-tum. Karısı ona hayran gözlerle bakarak;

— “Ne harikulâde değil mi?” diye sordu.

— “Şayanı hayret bir adam” dedim.

— “Senelerdir çalışıyor, nihayet

bu son zamanlarda meşhur olmağa başladı. Önümüzdeki hafta radyo-da konseri var!”

Dehşet içinde, “Demek radyoda da çalacak?” diye mırıldandım.

— “Evet! Ne harikulâde değil mi? Ama Joseph bu şerefe lâyıktı. O kadar çoktu ki! Sonra kabiliyeti de doğrusu birinci sınıfın üstün-

de!”

Tam bu sırada piyano müthiş bir ses kasırgası arasında sona erdi ve Joseph yanımıza geldi. Karısı;

— “Seni birisi görmek istiyor,” diyerek bizi yalnız bıraktı.

Piyanist bana bakarak gülüm-sedi. Doğrusu çok sempatik çehresi vardı. Tebessümü ve gözleri öyle temizdi ki!

— “Aşağıki katta oturuyorum,”

diye kekeledim. “Piyanonuzu hep dinliyorum.”

Piyanist bana bir sigara uzata-rak, “Bu apartımana taşındım ta-sınalı piyanom sayesinde ne ka-dar çok dost kazandığımı tasavvur edemezsiniz!” dedi. Yavaş ve tatlı bir sesle konuşuyordu. “Musiki sahiden de insan ruhlarını birbiri-ne yaklaştıran bir bağ gibidir. İn-şallah piyano gürültüsü sizi pek fazla rahatsız etmiyordur.”

O kadar kibar ve tatlı bir a-damdı ki, “Ne münasebet,” diye mırıldanmaktan başka çare bula-madım. Biraz sonra da aşağıya in-dim. Tamamen mağlûp olmuştum.

Bir hafta sonra değişiklik baş-ladı. Joseph artık eskisi kadar pi-yano çalmıyordu. Birkaç gün son-ra piyanonun kapağını her sefe-rinde çattadak kapatır oldu. Böyle zamanlarda karısıyla yüksek sesle münakaşa ettiğini duyuyordum. Doğrusu kulaklarım ve başım ra-hatlamıştı ama ne oluyor diye me-rak etmekten de kendimi alamı-yordum. Nihayet bir gece geç va-kit, Joseph’in piyanonun kapağını müthiş bir çattırdı ile kapattığını duydum. Bütün ev gecenin geç sa-atlerinin derin sükûtuna gömül-müştü. Bu sükût içinde genç mu-sikişinasın;

— “Dayanamıyorum artık! Da-yanamıyorum!” diye bağırdığını duydum. Sonra bir erkeğin feci, asabi hıçkırık sesleri geldi. Kendimi daha fazla tutamıyarak yukarı çıktım ve kapıyı çaldım. Kadın açtı. Ağlıyordu.

— “Affedersiniz,” dedim. “Kusu-ra bakmayın, ama kocanız galiba rahatsız, Yardıma ihtiyacınız filân varsa!”

Genç kadın gözlerini sile-rek, “Hayatımız mahvoldu!” dedi. “Kendi bestelerini işitmeğe taham-mül edemiyor! Ömründe bir daha beste yapmıyacağını söylüyor!”

— “Ama böyle birden bire ne oldu? Kendisiyle konuştuğum za-man...”

Kadın mahzun bir gülüşle sö-zümü kesti. “Hiçbir şeyin farkına varmadınız, değil mi? Konuşulan-ları dudakların kıpırtısından anla-makta birincidir. Ama kocam se-nelerden beri taş gibi sağırdı. İki hafta evvel bir ameliyat geçirdi, kulakları açıldı!”

Arsıanların Kafesinde

(3. sayfadan devam)

gözleri önünde Drummond aslan-ların kafesine girdi. Hattâ elindeki kırbaçla onlara darbeler indirdi ve nihayet kafeste kâfi derecede kal-mış olduğuna kanaat getirdiği için dışarı çıktı.

Halk avuçlarını patlatırcasına, bu amatör mürebbiyi alkışlıyordu. Hele iddiaya girip bin dolar kay-betmiş olan adamın hali pek tu-haftı.

Drummond muzaffer bir tavır-la onların yanına gitti, tebrikleri-ne mukabele etti; titreyen bir elle doldurulup imza edilen bin dolar-lık çeki aldı sonra:

— Bana müsaade, diyerek ora-dan ayrıldı.

Niyeti arka tarafa geçip, aslan-lara uyku ilâcını vermek suretiyle, iddiasını kazanmasını sağlayan gar-diyana biraz daha mükâfat ver-mekti.

Onu bulduğu zaman adamın ha-li pek telâşlıydı. Drummond’u gö-rünce gardiyan:

— Her tarafta sizi arıyordum, diye bağırdı, kafese girmemenizi söyleyecektim. Zira aslaların eti-ni vereceğim sırada müdür başıma dikildi, uyku haplarını etlerin a-rasına sıkıştırma...

Drummond bu kadarını bile din-liyemedi. Oracığa sırtüstü yığılıp kalıverdi. Üç gün sonra hastanede güçlülük kendine getiremediler.

Paolino'nun Hocası

Paolino, sınıfının gözde talebe-lerinden biri değildi. Buna rağ-men, lâtince haric, diğer ders-lerin hepsinden sınıfı geçecek numarayı temin edebiliyordu. Fakat şu lâtince dersleri yok mu işte onu bir türlü beceremiyordu. Profesörleri de aksi adamın biri idi. Sanki muvaf-fak olmasınlar diye talebeye kasten fazla vazife veriyordu.

Bayan Clara hemen her gün oğlu-na lâtince’den ne yaptığını soruyor ve her seferinde de “Anne bugün de sıfır aldım” cevabı ile karşılaşılıyor-du. Oğlu Paolino’nun sınıfında olan Clara’nın bir arkadaşı da aynı ho-cadan şikâyetçi idi:

— “İyi adam, hoş adam, hiç de haşın değil, kibar adam. Fakat iş derse gelince her şey değişiyor. Bir Alman subayı kadar disiplin aşkılısı. Kimsenin gözünün yaşına bakmadan sıfırlar, dayanveriyor,” diyordu.

Profesörle gidip konuşmak, onu biraz yumuşatmağa gayret etmek va-zifesi Paolino’nun babasına düşerdi. Fakat biçare adamın klinik ve labo-ratuvarındaki işleri o kadar çoktu ki değil mektebe gidip profesörle konuş-mak, başını bile kaşıyacak vakti yok-tu. Böylece, bu iş, insanın başını dön-dürecek kadar füsûnkâr bir kadın o-

Nakleden: Vahit Orgun

lan Paolino’nun annesi bayan Clara’-ya düştü.

Profesöre karşı cinsi cazibesini de bir silâh olarak kullanmağa karar veren bayan Clara, o gün, makyajı-na ve tuvaletine her günküden faz-la önem verdi.

Tahminen kırk yaşlarında bulunan Profesör, bayan Clara’yı büyük bir nezaketle kabul etti, masasının kar-sısındaki koltukta ver gösterdi. Ve biraz serbest bir tavırla bacak ba-cak üstüne attıktan sonra ziyaret se-bebini anlatan kadını dinlerken bir yandan da o mevzun bacakları süzüp durdu. Bayan Clara susunca:

— Biliyorum bayan, ders progra-mı hayli yüklüdür, diye söze başladı. Fakat oğlunuzun vazifeleri de maale-sef baştan aşağı hatalarla doludur. Size yaptığı tercümelerden bir ikisini gösterirsem her halde siz de bana hak verirsiniz.

Profesör böyle söylerken tafebele-rin vazifelerini sakladığı dolaba gi-derek Paolino’nunkilerden bir ikisini çıkarıp bayan Clara’nın önüne yay-mıştı.

Hakikaten vazifedeki yazıların hemen hemen her kelimesi mavi bir kalemle çizilmişti. Bayan Clara va-ziyeti tetkik etmek bahanesiyle ma-sanın üzerindeki kâğıtlara doğru eği-lirken yanağını hafifçe profesörün yanağına deydirip çekti. Bir an için ateşli bakışlarla süzüştüler.

Bayan Clara artık zaferinden emin olabiliirdi. Nitekim profesör de:

— Bununla beraber oğlunuzun vaziyetini telâfi etmesi imkânsız de-ğil, diye söze başlamıştı. Oğlunuz kendisine verilen vazifeleri dikkatle ve elinden geldiği kadar doğru yap-mağa gayret etsin de...

— Artık siz de pek fazla müşkül-pesent davranmazsınız değil mi? diye bayan Clara göz süzerek profesörün sözünü kesmişti. Profesör gülerlek de-vam etti:

— Tabii değil mi efendim!... De-diğim gibi, oğlunuz elinden geldiği kadar vazifelerini doğru yapmağa gayret etsin de beceremediklerini sı-nıfta kalınca gelecek yıl tamamlayıp muvaffak olur.

MANDRAKE

17

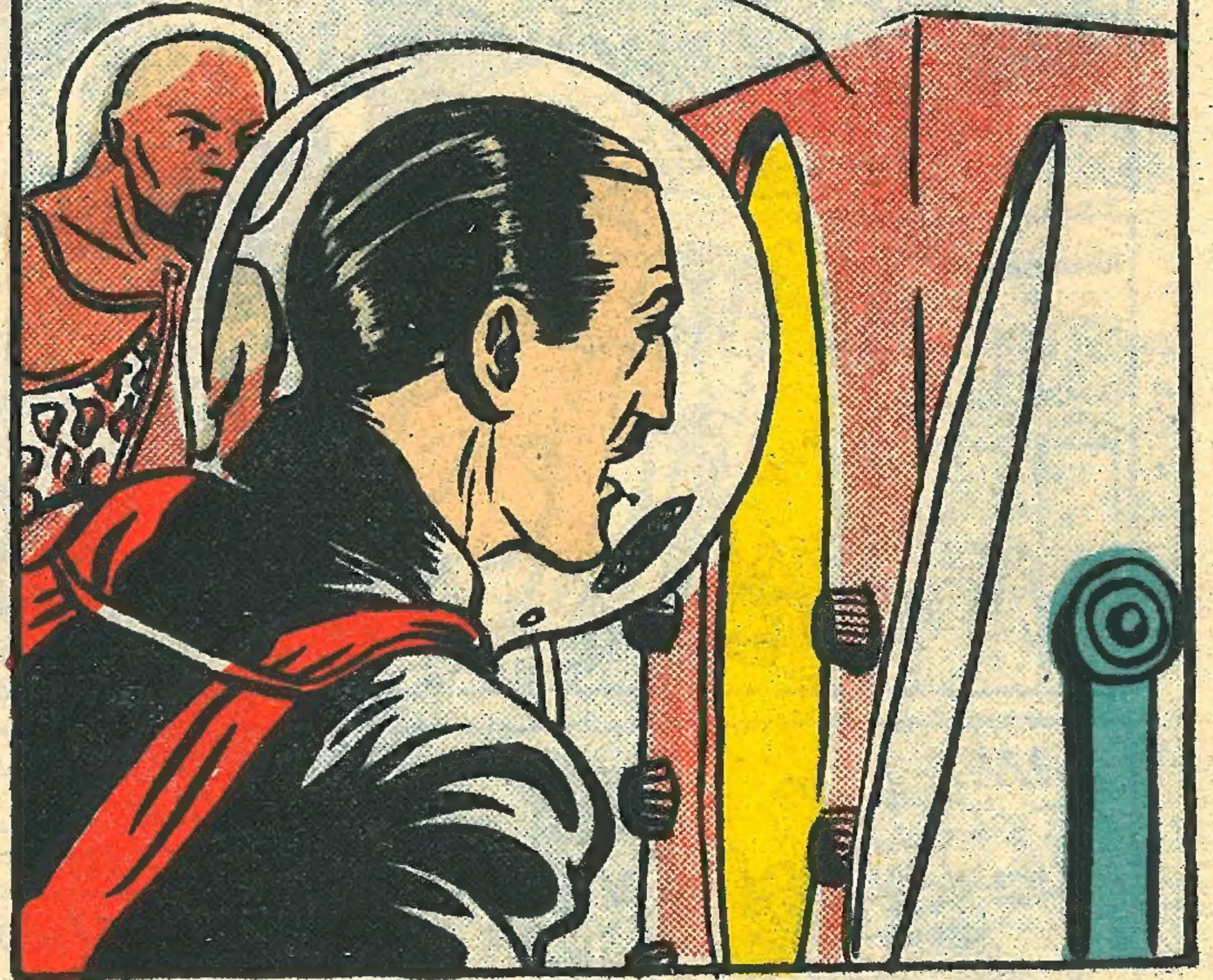
MÜTHİŞ ZÜHRE
TELESKOPU VASI-
TASIYLA MANDRAKE
YERYÜZÜNDEKİ
BİR AMERİKAN GA-
ZETESİNİ OKUYOR.

EYET.. BİR AME-
RİKAN İSTASYONU
BULABİLİRİM... İŞTE

NARDA.. SUÇLU.. AMA
NEDEN? RADYO İLE DİN-
LİYEBİLİR MİYİZ?

İŞTE

NARDA MANDRAKEYLE AP.
TULLAHIN ESRARENGİZ
CİNAYETLERİNDEN SUÇLU
BULUNDU

BİR ŞEY Mİ
VAR?

TABİT.. AP TULLAH NE OL-
MUS ANLIYOR MUSUN.. NAR-
DAYI BİZİ ÖLDÜRDÜ SANIYOR.
LAR. ZAVALLI SEVGİLİM, NE
YAPACAGIZ ŞİMDİ?

JÜRİNİN KARARINI DİNLEDİNİZ.
KANUN SİZİ ÖLÜME MAHKÜM
ETMEMİ İSTİYOR.

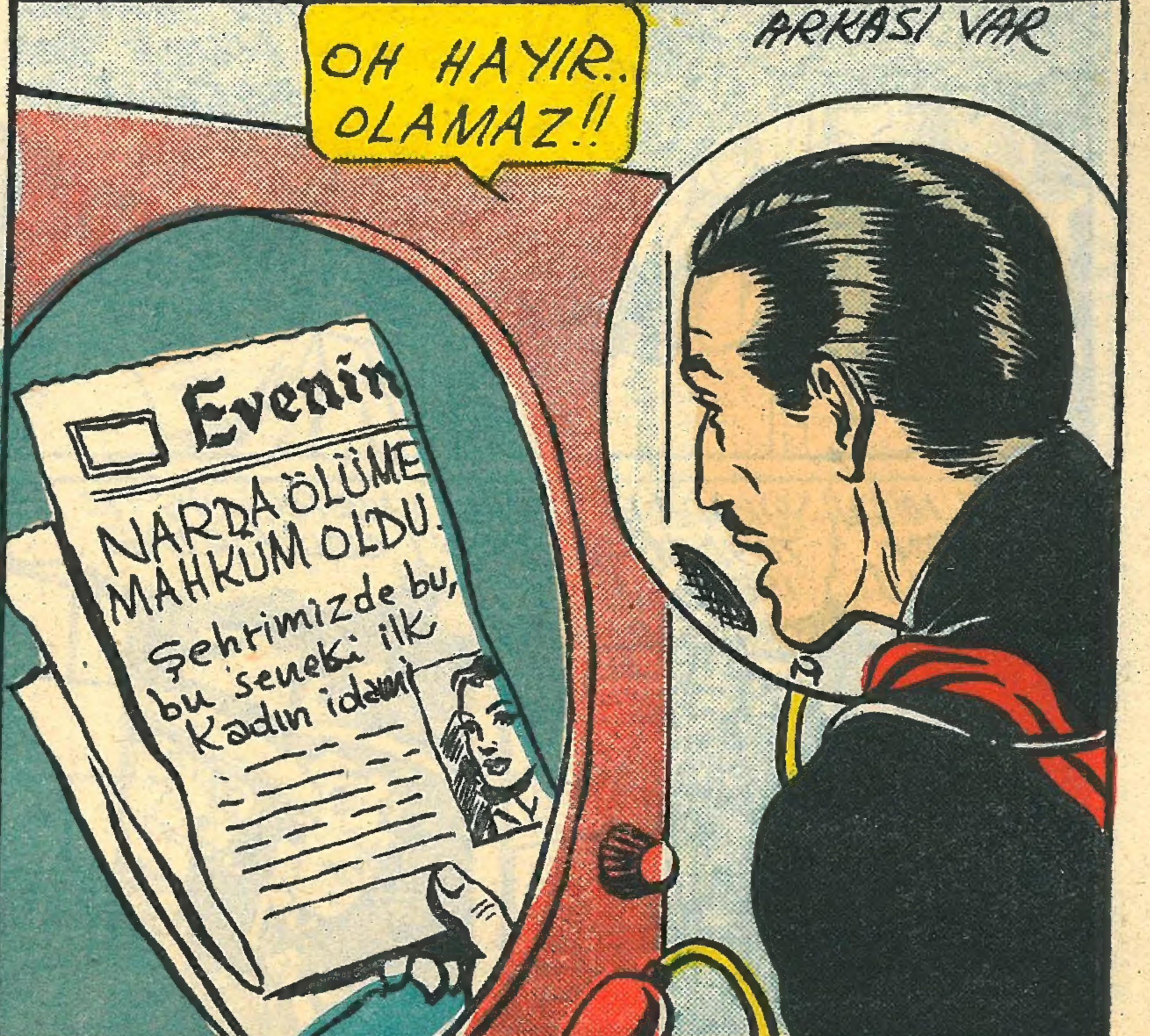
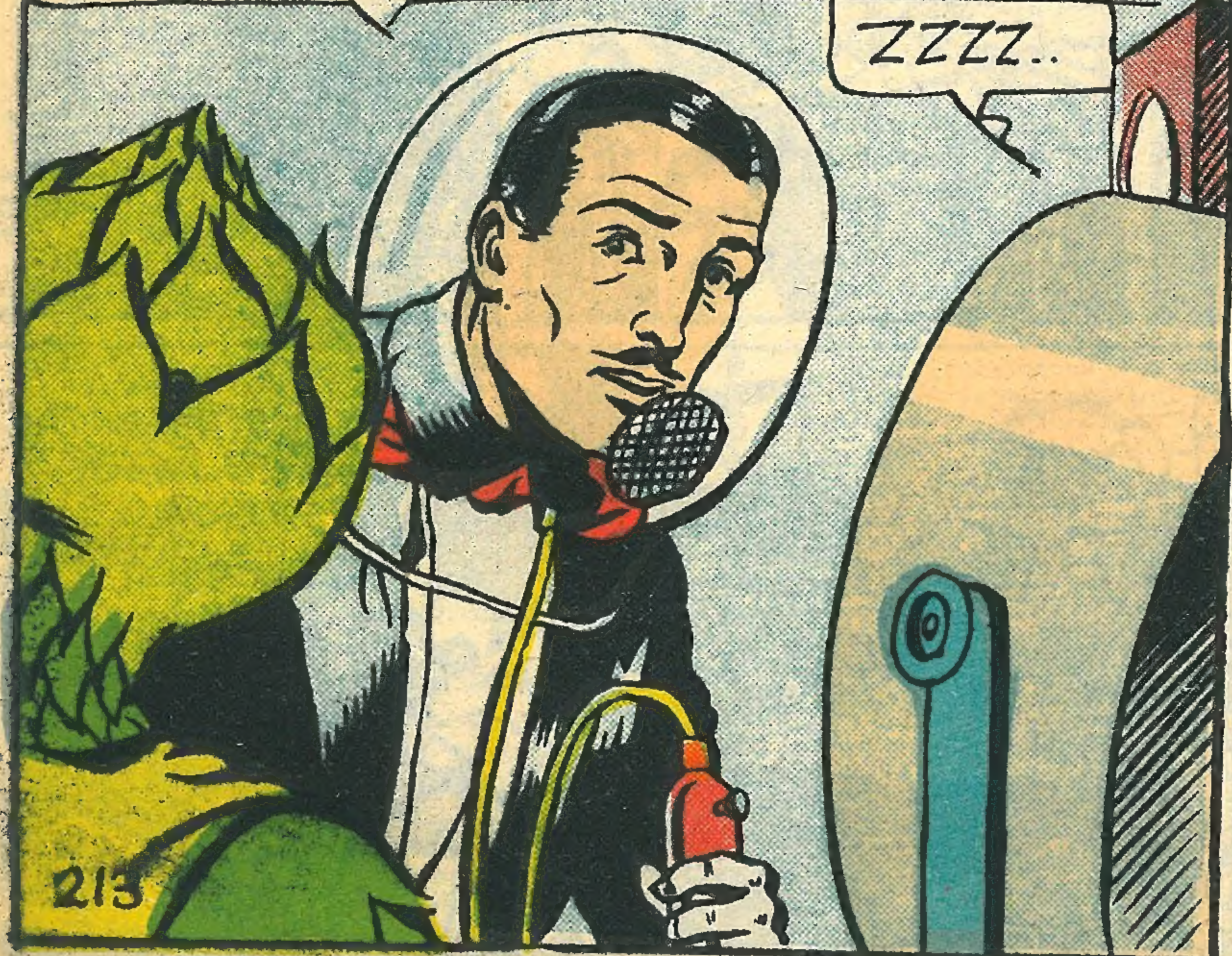

RADYO BOZULDU. YİNE TELESKOBA BA-
KALIM DA GAZETECÜYİ BULALIM. BELKİ
ELİNDE BİR AKŞANI GAZETESİ VARDIR.

ZZZZ..

OH HAYIR..
OLAMAZ!!

ARKASI VAR

Venedik Askları

MICHEL ZÉVACO'NUN MEŞHUR TARİHİ ROMANI

İMKÂNI
YOK.

İYİ AMA ŞARTLAR
DEĞİŞTİ. BİR CANLI.
YA GÖNÜL VER.
MENİ ANLARMİ.
AMA BİR ÖLÜYE

BİLİYORSUN.. O İSYAN SİRASINDA
ROLAND MEMLEKETİ TERKETMİŞ
Tİ. ONDAN BİR DAMA SES SEDA ÇIK-
MADI. YENİ BİR HABER ALDIM. ESKİ
NİŞANLIN BOĞULMUŞ.
SENİ BENDEN AYIRAN
SEBEP
YOKOLDU

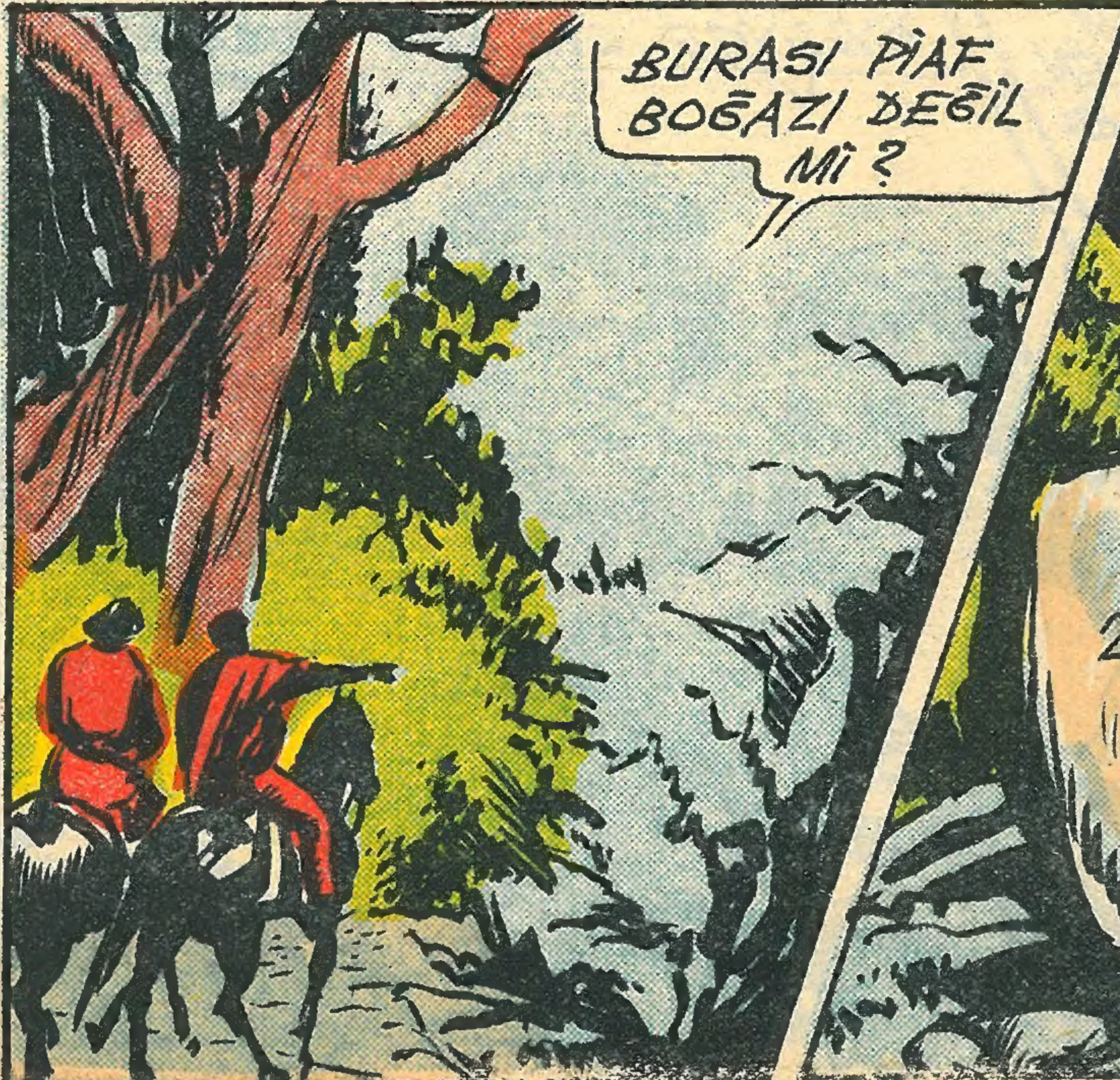

YALANIM ONU
BAYILTTI. ŞU
HERİFİ GEBERT-
MEK BOYNUMUN
BORCU OLSUN...

ROLAND
VE SKALAR
RİND, HAY-
DUDUN KIZ
KARDEŞİ
JUANANIN
EVİNE KA-
PAŞI ATTI-
LAR. ROLAND
LEONORENİN
EVLENDİĞİNİ
ÖĞRENDİ.
BAŞINA BU
FELÂKETİ
GETİRENLER
DEN İNTİKAM
ALMAYA
YEMİN
ETTİ.

ROLAND'IN
KAFASIN.
DAKİ GER-
ÇEKLEŞ.
TIRMİK
İÇİN İNSA-
NA VE
ZAMANA
İHTİYACI
VARDI.
SKALABRİ.
NONUN
ADAMLA-
RINI BUL-
MAK İÇİN
DAĞA
ÇIKTILAR.

BURASI PİAF
BOĞAZI DEĞİL
Mİ?

BURALARA YAKLAŞ-
TIĞA SENİ BİR DÜ-
ŞÜNCEYDİ ALDI SKALAR
RİND.. NEN VAR..?

AA EFENDİM
SORMAYIN.. DELİ
LİKANA.

213/1

SİZE HİKÂ YEYİ BA-
ŞINDAN ANLATMALI.
YİM.. İŞTE TAM BURADA,
ONDÖRT SENE EVVEL
BAŞINDAN BİR HÂDİSE GEÇ-
Tİ. BİR VURGUNDAN DÖNÜYOR-
DUM. BURALARI VEKİLİM SANDRI-
GOYA BIRAKMIŞTİM

8/2

TAM BURAYA GELDİĞİM ZAMAN ADAM-
LARIMIN GENÇ GÜZEL BİR KIZI SIKIŞTI.
DİKLARINI GÖRDÜM. DÜŞÜNÜN DAĞ BAŞINDA
NEFİS BİR KIZ. HEMİ DE HAYDUTLARARA-
SINDA.

BOYNUNDAKİ KULAĞINDAKİ BÜTÜN MÜCEVHER-
LERİNİ ÇIKARIP, KÖPEĞE ATAR GİBİ, ADAMLAR-
RIMIN SURATINA ATTI. BIRAKIN BENİ.. ROMA.
DA ACELE İŞİM VAR
GİDEYİM..

213/2

KADININ BU HAREKETİ
ÇOK HOŞUMA GİTTİ.
BİZİNKİLER MÜCEV-
HERLERİNİ KADINA
İADE ETTİLER. KEN-
DİSİNİ İSTEDİKLE-
RİNİ SÖYLÜYOR-
LARDI. O HIÇ
KORKMUYOR, SA-
DECE GÜLÜ-
YORDU..

ANLIYDURUM.. BENİ SERBEST
BIRAKMANIZ İÇİN BİRİNİZİ
SEÇMEM LÂZİM.. BIRAKIN
ÖYLEYSE ONU BEN SEÇEYİM.

ARKASI VAR

BİR KADIN VURULDU!

Yazan: Kemalettin Tuğcu

No. 13

H ademe sordu:

— Hangi Cemil Bey?

— Avukat Cemil Bey.

— Cemil Dilemre mi?

— Soyadını bilmiyorum. Cihan- girde de apartmanı varmış.

— Tamam işte, Cemil Beyi ne yapacaksın?

— Bir dava isim vardı da?

— Ben sana bir şey diyeyim mi delikanlı. Cemil Beyin avukatlığına pek kulak asma. Vakti vaktine uymaz. Sinirlidir, hastalıktır. Üstüne dava alır, yüzüstü bırakır, işte on beş gün var, uğramıyor bile. Gelene gidene dert anlatmaktan usandım ben de. Eğer yakını kaptırmadınsa sana başka avukat sağlık vereyim.

Adnan asabiyetle:

— Yakamı kaptırdım çoktan beri, dedi. Demek gelmiyor buraya?

— Gelmiyor. Gelse de bir iki gün çalışır, sonra büsbütün bulaştırıp gider. Boşuna yazıhane kirası veriyor.

— Acaba evinde midir şimdi?

— Orasını Allah bilir.

— Bu adamın evinde kimler var, biliyor musun?

— Elin evinde olup bitenleri araştırarak değilim.

— Evli filân mı diye sordumdu?

— Ne yapacaksın?

— Gidersem rahatsız etmiyeyim diye.

— Bilmem orasını ama onun iş göreceğinden umudum yok. Sen geri dönsen hakkında hayırlı olur. Bu adama hiç yanaşma.

Bu ihtiyar hademeye malûm mu olmuştu? Adnan titredi. Fakat kafasına koyduğu işi yapacaktı. Onu öldürmese bile cinayetlerini bir bir yüzüne vuracak, onu hırpalıyacaktı.

Binadan çıktı. Saat dörde doğru Cihangirdeki apartmana gelmişti. Büyük kapı açıktı. Burada dairelerde aileler oturuyordu. Kapıcıya sordu. Bu palabıyıklı bir Kürttü:

— Cemil bek mi? dedi. Vollaha bilmiyem. Çıh çıhabıldığın kadar. En üst katta. Bas zile. Açtı, ne âlâ, açmadı, hiç bekleme.

Ne aksi ve kötü ruhlu bir adammış. Her yerde ondan şikâyet ediliyordu. Adnan kapı açılırsa içeriye girecek ve bu nemrut babasıyla yüz yüze gelince ağzına geleni sayıp dökecek, yüzüne tükürecek, ve sonra artık üst tarafı göreceği muameleye tâbi olacaktı.

Kapalı dairelerin içinde genç kadın kahkahaları, radyo ve çocuk sesleri geliyor, bazan kapılar açılınca sesler ve konuşmalar net olarak isitiliyor, sonra yeniden boğuluyordu.

Adnan merdivenleri çıkıyordu. Rengi sapsarıydı. Yüreği ezile ezile çarpıyor ve derin nefes alamıyordu.

Nihayet, merdivenler tükenmişti işte. Son kattaydı. Burası bir çatı katı olarak sonradan yapılmıştı. Methal loştu. Camlı bir kapının arkasından elektrik ışığı görülüyordu. Adnan durdu. Bir iki defa soluk aldı.

Tereddüt onu büsbütün bitiriyordu. Buraya kadar gelmişken geriye dönecekti. İçini dolduran zehirleri dökecekti. İcabederse bu alçak adamın cezasını verecek ve

kendisi için de bir kurşun, bir tek kurşun saklıyacaktı. Bu cinayetin ne içi nişlendiğini annesinden başka kimse bilmiyecekti. Adnan:

— Zavallı kadın, diyordu. O nun için ne büyük bir acı hazırlamaktayım!

Dişlerini sıktı. Zile bastı. Boğuk bir zil sesi dairenin içinde öttü. Adnan dinledi. Hiçbir ayak sesi yok.

Yeniden zile bastı. Bir müddet daha bekledi. Yine zile bastı. Eğilip anahtar deliğinden içeriye baktı.

Zemini taş döşeli bir koridor açık kalmış bir elektrik ışığı ile aydınlanıyordu. Yerde terlik, gömlek gibi bazı eşya vardı. Tütün ve

kibrit kutuları, yerlerde sürünüyordu. Bunların içinde bir tabak kırığı bile vardı.

İnsan o dairede kimse oturmadığını sanırdı. Fakat elektrik yanıyordu.

Adnan beşinci defa zile bastı. Dinledi. Nihayet buzlu camın arkasında bir gölge belirdi. Küfürle karışık homurtular duyuldu. Kapı birden bire açıldı ve çerçevenin içinde pijamalı, perişan kıyafetli sakalı, bıyığı uzamış, saçları karma karışık bir adam, gözleri kıpkırmızı, boğazı bir mendille sarılı, acayip bir tip belirdi.

Hemen haykırmak, küfürler etmek, üzerine atılarak tokatlamak ister gibi Adnana bakıyordu.

Adnan da ona bakıyordu. Bu gözleri kırmızı, perişan kıyafetli, boğazı sarılı adam onun babası mıydı?

Onu ilk defa görüyor ve meta- netini muhafazaya çalışıyordu.

— Cemil beyi görmek istiyorum efendim, dedi.

Bu asabî ve kısıp ses karşısındaki adamda bir değişiklik yapmadı. Yalnız anlamış gibi ve boğulurcasına:

— Gel, dedi. Geri çekilmişti.

Adnan girdi ve onu orada hemen haklıyacaktı gibi arkasından kapıyı kapattı. Kapı belki de hızla itildiği için sarsıldı. İyice kapandı.

Gözleri kızarmış ve boğazı sarılı adam birkaç adım yürüdü. Dönüp tekrar baktı. Gözlerinde garip bir şaşkınlık vardı. Adnanı daha ışıklı olan odada bir daha seyretti.

Burası yatak odasıydı. Örtüleri yere düşmüş bir karyola, öteye beriye atılmış elbiseler, ayakkabılar, bir masa üzerinde anahtarlar, para yığınları, karmakarışık ve yerlerde sürüklenen dosyalar vardı.

Karyolanın başucunda bir parça kemirilmiş bir dilim ekmek, gece dolabının üzerinde duruyordu. Orada tepeleme külle dolmuş bir sigara tablası da vardı.

Şezlongun kenarındaki etajerin üstünde bir iki kesme şekerle bir küçük şişe vardı.

Adam bu şeyi aldı. Elleri titriyerek kesme şekerlerden birisinin üstüne bir damla damlattı. Ve ağzına götürdü.

Karşısında perişan kıyafetli bir adam vardı.

Birden döndü ve Adnana yine dikkatle baktı. Şezlongun üstündeki eşyayı toplarlardı, yere itti ve:

— Oturun, dedi.

Adnan kavgacı, hilekâr, haris ve menhus bir tip bekliyordu. Karşısındaki adam acaba Cemil Bey değil miydi?

— Şöyle otursanıza.

Adnan gösterilen yere oturdu. Şaşkındı. Kararsızdı.

— Cemil Bey siz misiniz?

— Ben mi? Benim Cemil. Siz? Adnan az daha:

— Ben senin zavallı bir kızıdan doğan piçinim, diyecékti. Fakat:

— Bir iş için gelmişim de, dedi.

— İş mi? Ne işi?

Fakat cevap beklemiyordu. Soruyordu ama, hep Adnana bakıyordu. Ellerine, yüzüne, gözlerine ve burnuna.

Birden ceplerini karıştırdı. Pijamasının ceketinde sigara kutusu aradı. Bulamayınca bakındı. Tabladaki sönmüş bir sigarayı tekrar yaktı. Öksürdü. Tıkanır gibi oldu:

— Nasıl iş? dedi.

Adnan dişlerini sıktı:

— İş arıyordum.

— Siz kimsiniz?

— Ben mi? Benim adım Adnandır.

Acaba bu ismi biliyor muydu? Annesi ona söylemiş miydi? Fakat hiçbir alâka duymamış gibiydi. Şimdi başka tarafa, pencereye bakıyordu. Neden sonra döndü, yine dikkatli dikkatli baktı.

— Anneniz sağ mı?

— Annem mi? Hayır öldü.

— Babanız?

— Babam yok benim.

Adnan bunu hırsıyla söylemişti. Patlamak üzereydi. Fakat Cemil Bey birden pencereye doğru gitti. Elini alına yapıştırmıştı. Galiba bir sinir nöbeti geçiriyordu. Camı açtı. Hava almak istiyordu. Güneşli pencerede durgun bir hava, bir yaz sıcaklığı vardı. Cemil Bey tıkanıyordu sanki.

— Rahatsızım, dedi. Çok rahatsızım.

Sendeliyerek yatağına kadar gitti. Karyolasının ayak ucuna oturdu. Kenarına kapandı. Ağlamağa başladı.

— 17 —

O ağlarken ve orada kimse yokmuş gibi, yüzünü saklamadan, yüzünün aldığı gülünç ve çirkin manzarayı düşünmeden ağlarken ona bakıyordu Zihninden birbirine zıt fikirler geçiyordu. İradesi kuvvetli bir genç olduğu için kararını oracıkta verdi.

Bu adamın hayatına karışmak, ona çektiği acıları çekirmek öldürmekten daha iyi idi. Bu hasta suçluyu öldürmek onu kurtarmak demekti. Onun da eziyet çekmesi, helâk olması gerekirdi.

Bütün metanetini topladı. Onu hiç tanıımıyormuş gibi ayağa kalktı. Yanına doğru yürüdü ve elini yavaşça omuzuna koydu:

— Bir şey istiyor musunuz? İsteresiniz uzanınız biraz. Yandaki pencereyi açayım. Orası esiyor biraz.

Adam yaşlı ve ıslak yüzünü gözlerini ona çevirdi. Bileğiyle gözlerindeki ıslığı sildi. Görmeğe uğraşıyordu.

— Size karşı ayıp oldu oğlum.

— Zararı yok efendim.

Birden kendisine gelmişti. Etrafına dikkatle baktı. Odanın perişanlığını yeni görüyordu. Davrandı. Tıkanarak:

— Buyurun, dedi.

Koridorda bir başka oda kapısı açtı. Burası loştu. Perdeler eşyayı güneşten bozulmaması için indirilmişti. Cemil Bey iki perdeyi açtı ve bu küçük odada bir koltuk göstererek:

— Şöyle buyurun oğlum; dedi. Kusura bakmayın.

Kendisi gitti. Biraz sonra döndü. Buhranı ve asabiyeti geçmiş gibiydi. Ayağına bir pantolon ve ayakkabı giymişti. Boğazındaki mendili düzeltilmiş ve sigara pake- tiyle kibritini alarak gelmişti.

— Yalnızım, dedi. Kusura bakmayın. Rahat oturunuz rica ederim. Siz iş arıyordunuz, öyle mi? Peki buraya niçin geldiniz?

— Yazıhanenize gitmişim de. Cradan evinizin adresini verdiler. Bir kere şansımı denemek istedim.

Cemil Bey mütemadiyen onu seyrediyordu.

— Babanız neciydi?

— Babamı tanımiyorum. Ben küçükken ölmüş.

— Anneniz mi size böyle söylemişti?

— Annem mi? Ha, evet. O söyledi tabii.

— Nüfus kâğıdınız yanınızda mı?

— Hayır. Almadım yanıma.

— Tahsiliniz ne kadar?

— Ortayı okumuştum.

— Hukuk işlerini bilmediğiniz halde bana neye geldiniz?

— Yazıya hevesim var Bir yazıhanede çalışmak istiyorum.

Cemil Bey, başını eğdi. Düşünüyordu. Ara sıra Adnana bakıyor, tuhaf bir şaşkınlık içinde bulunuyordu. Birden:

— Annenizin adı neydi? dedi.

(Arkası var)

1 VAZİYET KARŞISINDA MEL-
VINLE BANDINI SELA METİ KAÇ-
MAKTA BULDULAR. BU DÜNYA-

DAKİ DELİLER ME-
ĞER NE ÇOK-
MUŞ.

ATMACA REİS

45

ALTLARINDAN ASILMIŞ TI.

HAH REİS BU HALİNİ
HA HERKESE
ANLATACA-
ĞIM.

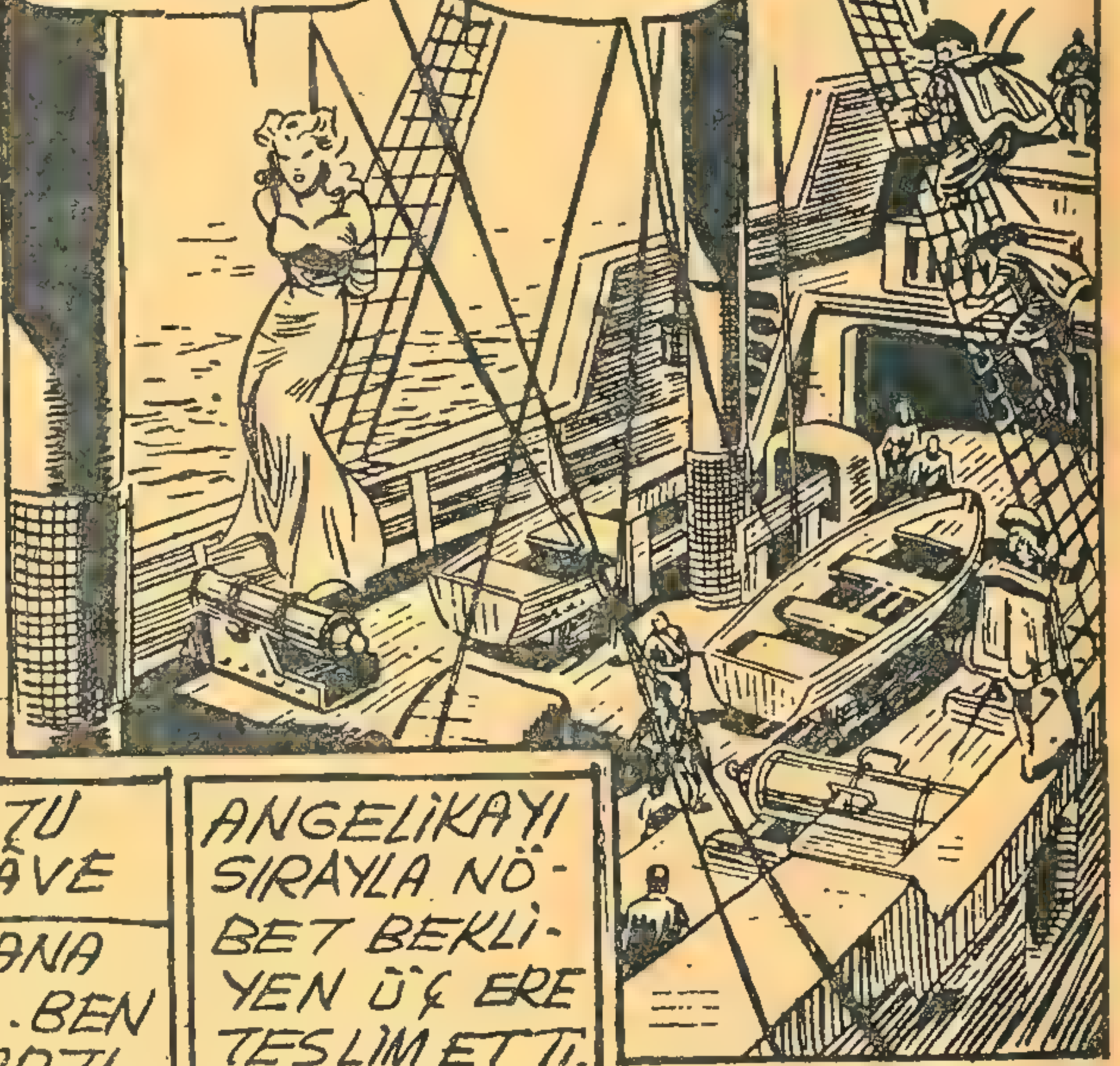
BU SIRADA REİSİN KULA-
ĞINA BİR SES GELDİ.

İMDAT BU BAĞIRAN
İMDAT. DA KİM?

BASINI ÇEVİRİNCE ANGELİKANIN
ÇİRPİNDİĞİNİ GÖRDÜ

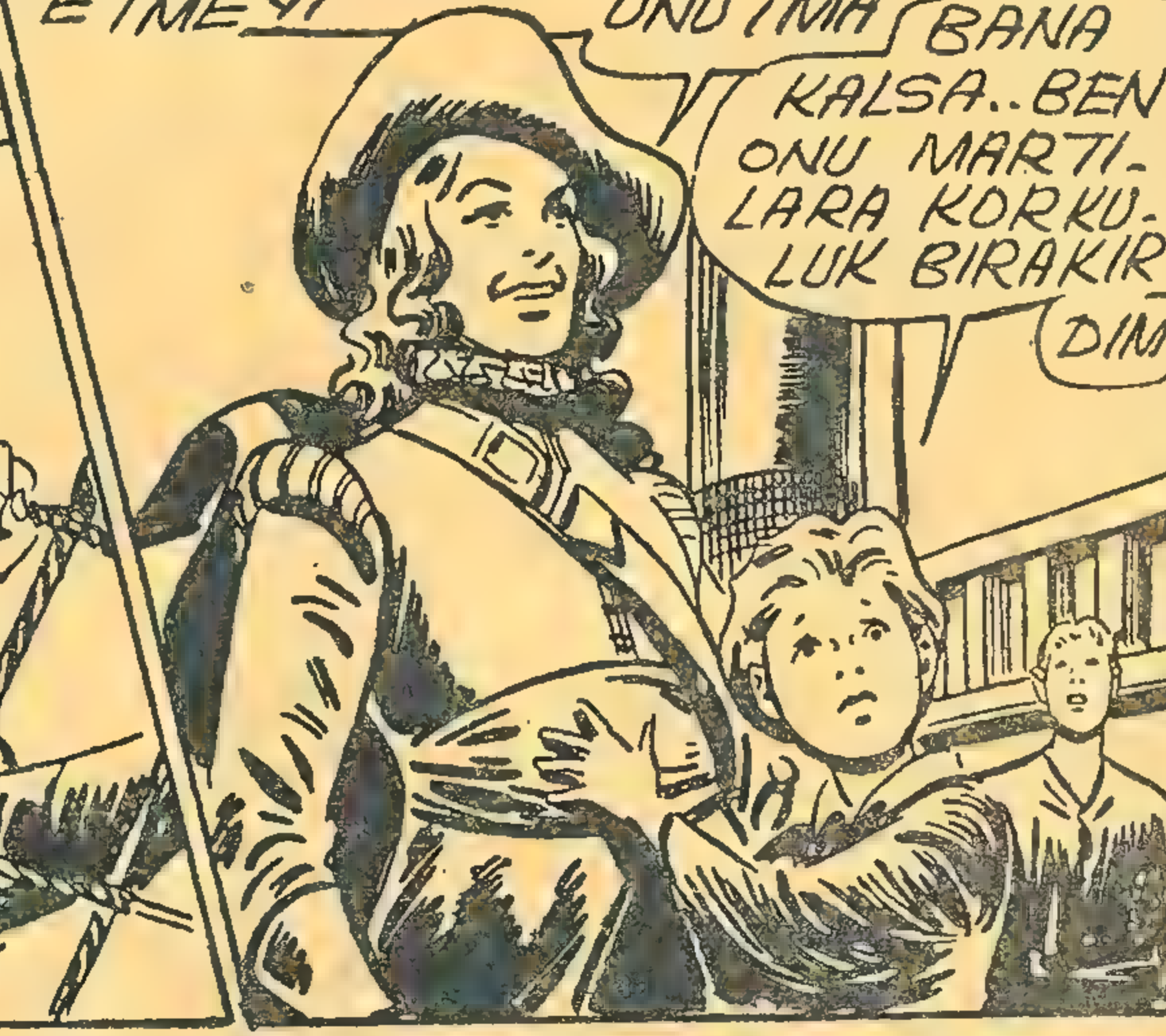
HAYVANLAR HİÇ BİR ŞEY ÖLÜ KO-
İNDİRİN BENİ, ANLAMA. NUŞTU
BURADAN. DİM REİS.

ANGE-
LİKA
KOLTUK

ANLAT AMA AZ KALSIN POSTU
YERE SERECEĞİNİ DE İLÂVE
ETMEYİ UNUTMA BANA

KALSA.. BEN
ONU MARTİ-
LARA KORKU-
LUK BIRAKIR
DİM.

ANGELİKAYI
SIRAYLA NÖ-
BET BEKLİ-
YEN ÜÇ ERE
TESLİM ETTİ.

LER GÖKYÜZÜ KARA BULUT.
LARLA DOLU..
HERHALDE KOR.
SİKA YA.
KİN
OLMA
LI..

AKLINDAKİ MÜTHİŞ DÜŞÜNCEYİ
TATBİKE BAŞLADI

KENDİNİ FASÜLYA GİBİ
NİMETTEN SANIYOR-
SUN?

KES SESİ-
Nİ.. BEN
ŞAKAYI
SEVMEM

ANGELİKA BUN-
DAN SONRA KAFASINI
KÜT KÜT YERE VUR-
MAĞA BAŞLADI.

BU KUMBARA
MUHAKKAK
KIRILMALI İÇİ
ALTIN DOLU

REİS
REİS
MAHPUS
ÇİLDİR-
DI

ANGELİKA BU SEFER DİZ ÇÖKÜP
AĞLAMAGA BAŞLADI

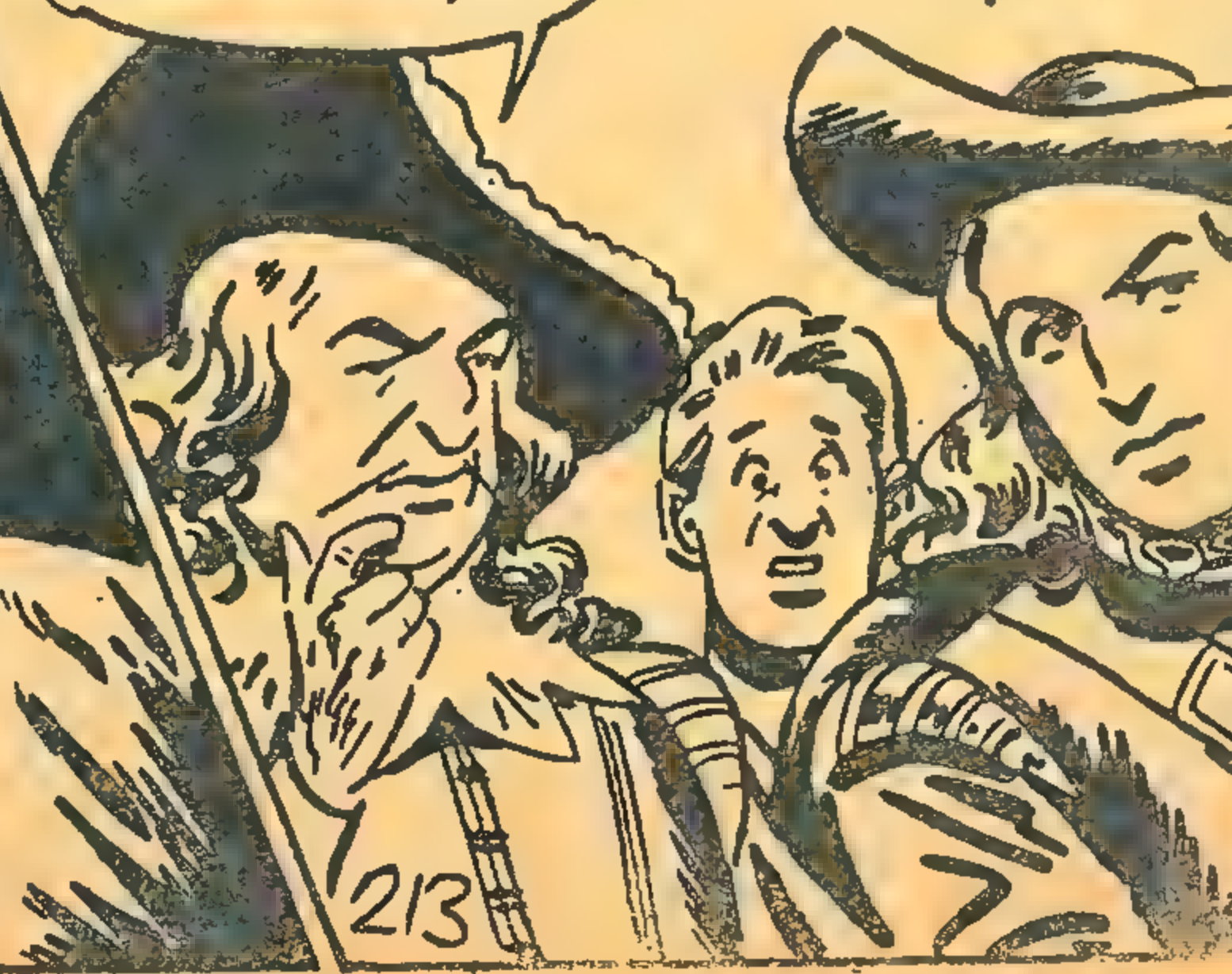
NEDEN ŞÖVAL-
YEM. ARTIK BENİ
SEVMİYOR MU-
SUN?

SUS. DİYORUM KAH.
BE.. YOKSA KAFANI
PARALARIM.

NUMARADIR..
BİRAZ OKŞA.
YİNER HEMEN
AÇILIR.. HELE
HELE.. OKŞA..

ORASI ÖYLE
AMA BİR
KOŞUP BA-
KALIM.

BUNU TAKİP EDEN SAH-
NE GEMİCİYİ BÜSBÜTÜN
ŞAŞIRTTI

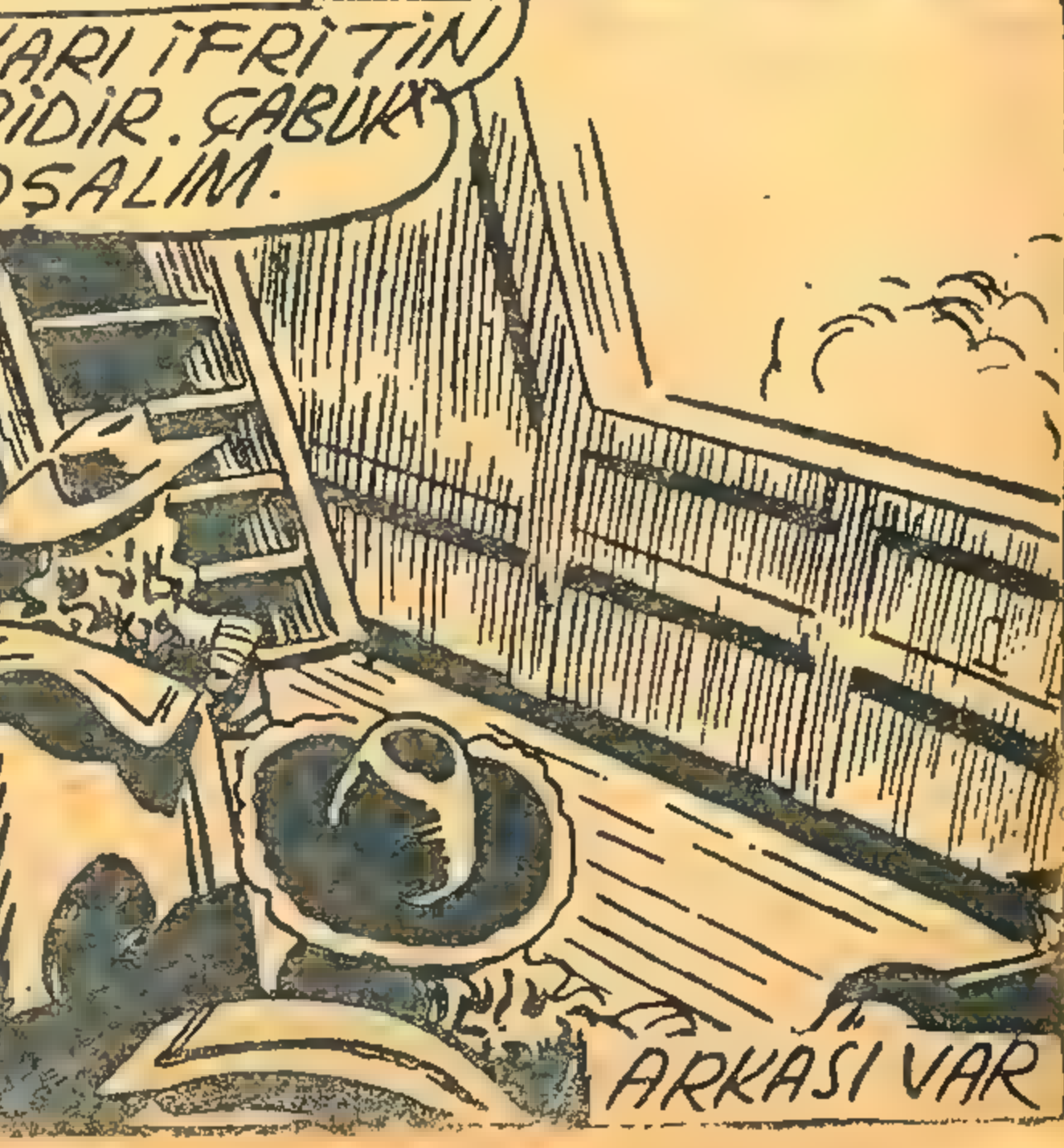
GEL AMİRAL
GEL.. KRALİÇANIN ELİNİ ÖP.
ARTIK İNGİLİZ GEMİLERİYLE
KİM BOY ÖL-
GÜŞEBİLİR.

BU YAP-
TIKLARIN
NUMARA
BE..

TAM BU Sİ-
RADA BİR
TOP SESİ
DUYULDU

O KARI İFRİTİN
BİRİDİR. ÇABUK
KOŞALIM.

ARKASI VAR

Görenek

Yazan: M. YAMAN

Kim umar! Ama bir hakikat işte. Elin ayağı çarıklısı sıgır derilerini toplayıp İstanbul'a yollamakla milyoner olmuş, çıkmış.

Ona Yobaz Tahir, diyorlardı. Çarıklı kurmaylardan birisiydi. İkinci Dünya savaşı ona yaramıştı. Ufak bir alacak yüzünden İstanbul'a gelip te alık alık dolaşırken piyasayı öğrenmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış, aradaki mutavassıtı atlattığı gibi bire yüz kazanmanın ilmini almıştı.

O kadar uzun boylu değil, iki senecik çalıştı. İki senede küplerini doldurduğu gibi varegeleyi de kurdu. Artık hemşerileri onun hesabına, boğaz tokluğuna çalışıyorlardı. Piyasada onun adı söküyordu.

Paraya kavuşunca izbe köyünde kalacak değil a... İstanbul'a yerleşti. Bir apartman kurdu, beş dairesini kiraya verip altıncısında yaşamağa başladı. Karaköyde, bir han üstündeki yazıhanesinde işleri telefonla idare ediyor ve Haliç kıyılarındaki ardiyelerini malla dolduruyordu. Onun başlıca derdi vagon bulmak, kendisine rekabet edenleri atlatmaktı.

Elinde koca tesbih, ayağında buz gibi İngiliz kumaşı elbise, başında fötr şapka, altında hususi

Beyefendinin ne adam olduğunu söylemeden geçmeyin hele...

Bayanlar, merdivenleri inerken, ağızlarına yakışmadığı halde:

— Ayı oğlu ayı, demekten kendilerini alamazlardı.

Tahir Beyefendinin köyünün kasabasında bir oğlu vardı. Delikanlının yaşı yirmiyi bulmuştu. Derileri o, köy köy dolaşarak topluyor ve vagonlayıp gönderiyordu. Babası:

— Oğlanı buraya almak var emme karılara bir dadanırsa bir daha başını kurtaramaz. Otursun oturduğu yerde, diyordu.

Fakat oğlanın gelişip yetiştiğini ve bir tarafa kapılanacağını duyduğu zaman canı sıkıldı ve:

— Ergen başı bağlamak gerek, dedi. Bu işi ben etmezsem oğlan kötü eder. Nasıl olsa sonunda buraya yirlecek. Şimdiden getirip beyendiğim avradı alayım.

Oğluna mektup yazdı:

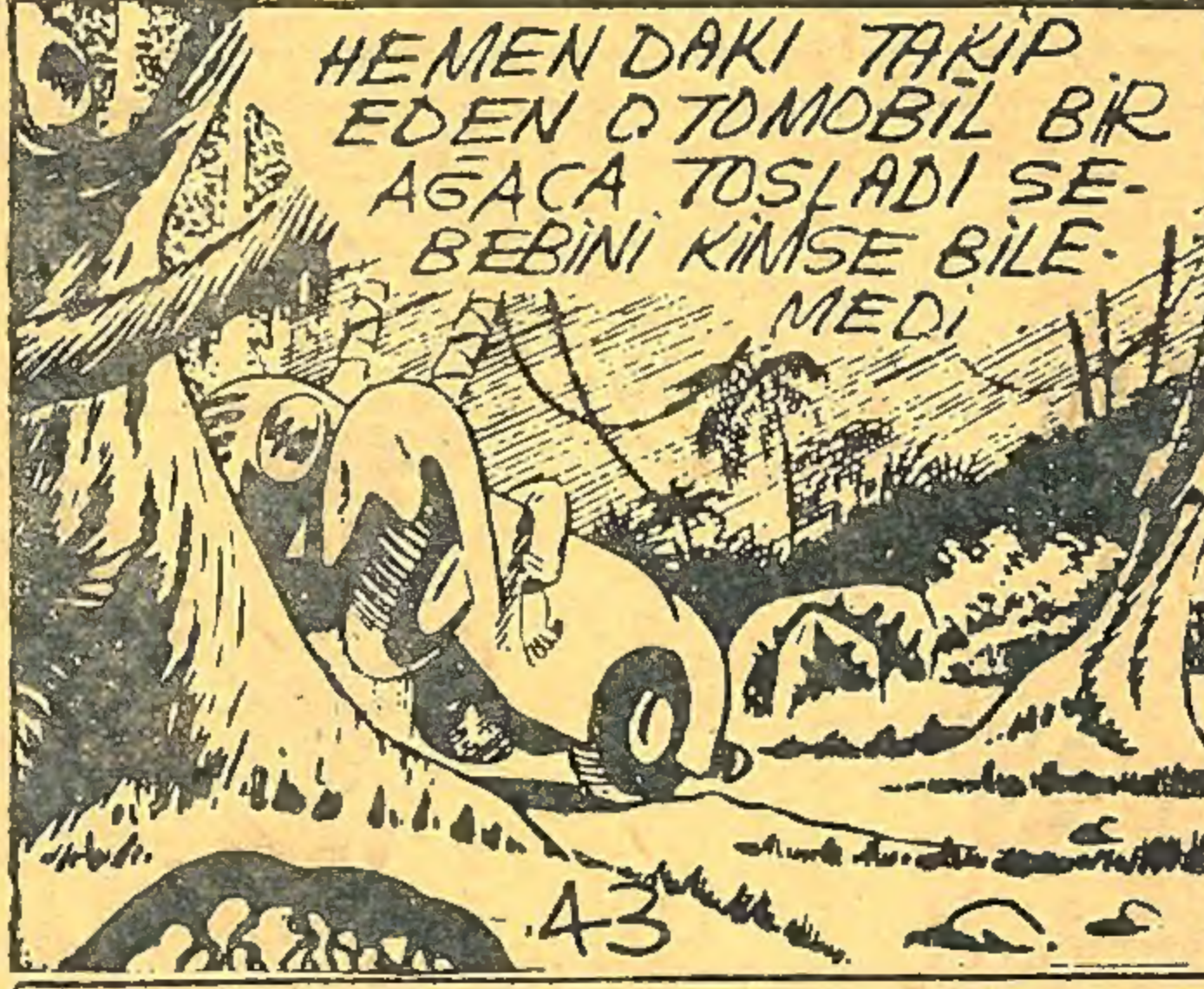
— İprâm, dedi. İtrisin gamyounundan durmayıp gelesin. Hayırlı bir iş va...

Oğluna yazdığı mektubu postaya atınca hemen kız aramağa başladı. Soyu soydan almak istediği için herkesin hatırını saydığı Talha Beyin torununu aklına getirdi. Talha Bey vaktiyle valiliklerde

bulunmuş, pek kibar, terbiyeli bir adamdı. Büyük kızını bir zabite vermişti. Adamcağız diyar diyar gezdiği için ilk mektebi Anadolu'da okuyan kızlarını Talha Beyin ya-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

HEMEN DAKI TAKIP EDEN OTOMOBİL BİR AĞAÇA TOSLADI SEBEBİNİ KİMSE BİLEMEDİ

YAĞMURLAR MARAĞON NEHRİ KİYYILARINI BATAKLIĞA ÇEVİRİŞTİ. ÜZERİNE KÜTÜKLER ATILMIŞTI

MACERA PESİNDE

TAM YİRMİ DAKİKA AVANSIM VAR TAM ZAMA NINDA GELDİM

DAK YALNIZ KENDİNİN TANIDIĞI YÜZLERİ SELÂMLIYARAK İLERLEDİ NASIL OLSA BANA YETİŞMEZLER. MANZARAYI SEYREDEYİM

BU SEFER İYİ KÖŞTEKLENECEKLER. KOLAY KOLAY KURTULAMAZLAR.

otomobil...

Onun kazancını ve servetini görenler ahbablığı arttırmak, bir tarafından kemirmek için fırsat arıyorlardı.

Mağrur olmuştu. Kimseleri beğenmiyordu Terbiyesi kıttı. Görüşü de sıfırdı. Ama parası çoktu. Ahbabları hallerine pek aldırmıyordu. Rakı âlemlerinde, lokantalarda fiyaka yapmasını seviyordu:

— Garson oğlum. Ağaların he-sabı bende, diyiveriyordu.

Bunu demek, elli altmış, bazan iki, üç yüz liralık bir maseledir. Sonra kendisine yamanmak ve sırtından geçinmek isteyenler fi-lânca barı methederlerdi.

Orasını görmemiş olmağa gelemezdi. Hemen giderdi. Yanındakini çömez gibi götürürdü. Sık sık, yazıhanesine iki bayan gelir ve fi-lânca cemiyetin yararına bilet sa-tarlardı:

— Tahir Beyefendi. Siz bu memleketin büyüklerindensiniz. Siz münevver ve pek hatırlı bir zatsınız. Önce size müracaati düşündük.

Tahir Beyefendi kaşlarını çatır ve şöyle arkaya doğru yaslanırdı:

— Ben bilirim bu işleri soyha-lar sizi. Uzun lâfı bırakın da ne istediğinizi diyiverin bana. Elli mi? Yüz mü? Yüz elli mi?

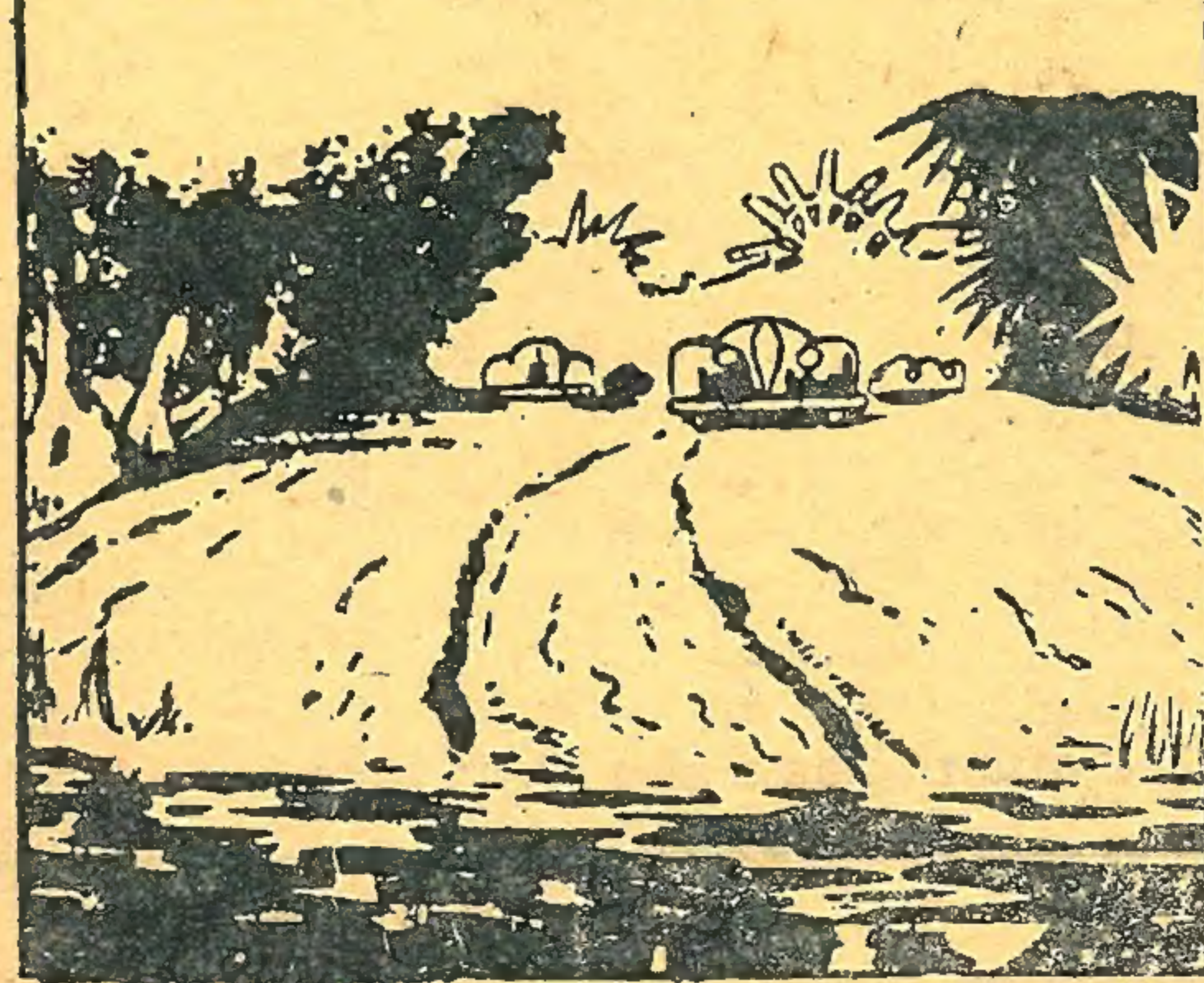
— İki yüz elli efendim.

— Ülen bu ne iştir. Kendinize çeyiz mi düzmeğe galgıştınız ga-lan. Al bahalım ele, dediğiniz os-sun. Emme varlığınız yerde Tahir

DAK İYİ PARA VER-MİŞTİ. ADAMLAR BATAKLIĞIN ÜZERİNDE Kİ AĞAÇ KÜTÜKLERİN-DEN YAPILMIŞ YOLU DEĞİŞTİRDİLER

UZAKTAN KUWETLİ MOTOR SESLERİ DU-YULMAĞA BAŞLADI.

EN ÖNDE GİDEN OTOMOBİL BİR DENBİRE FREN YAPINCA ÇAMU-RA YUVARLANDI

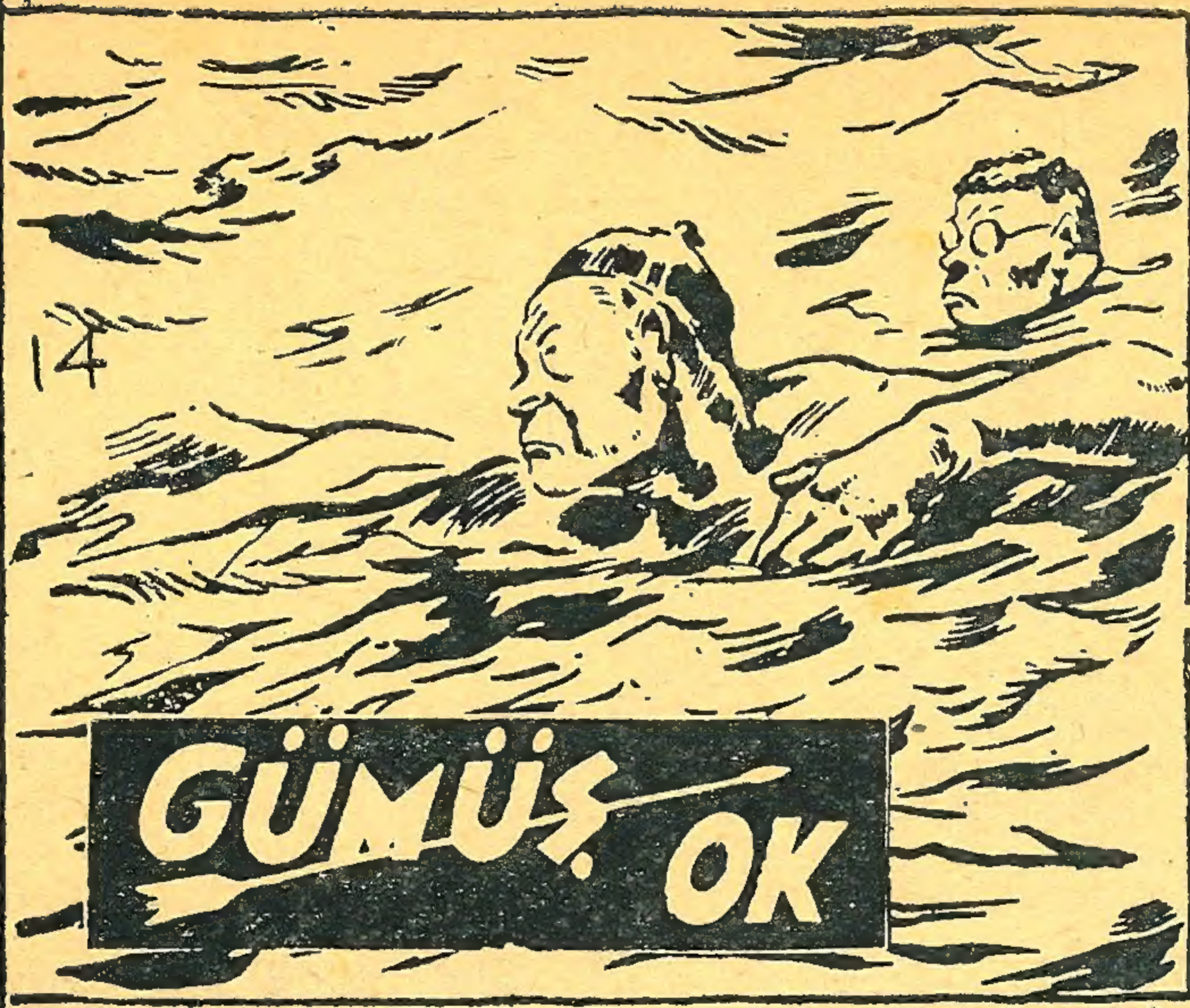

AYIN SOĞUN İŞİĞİ DAHA BİR ÇOK OTOMO-BİLİN ÇAMURA YUVARLANMASINA ŞAHİT OLDU

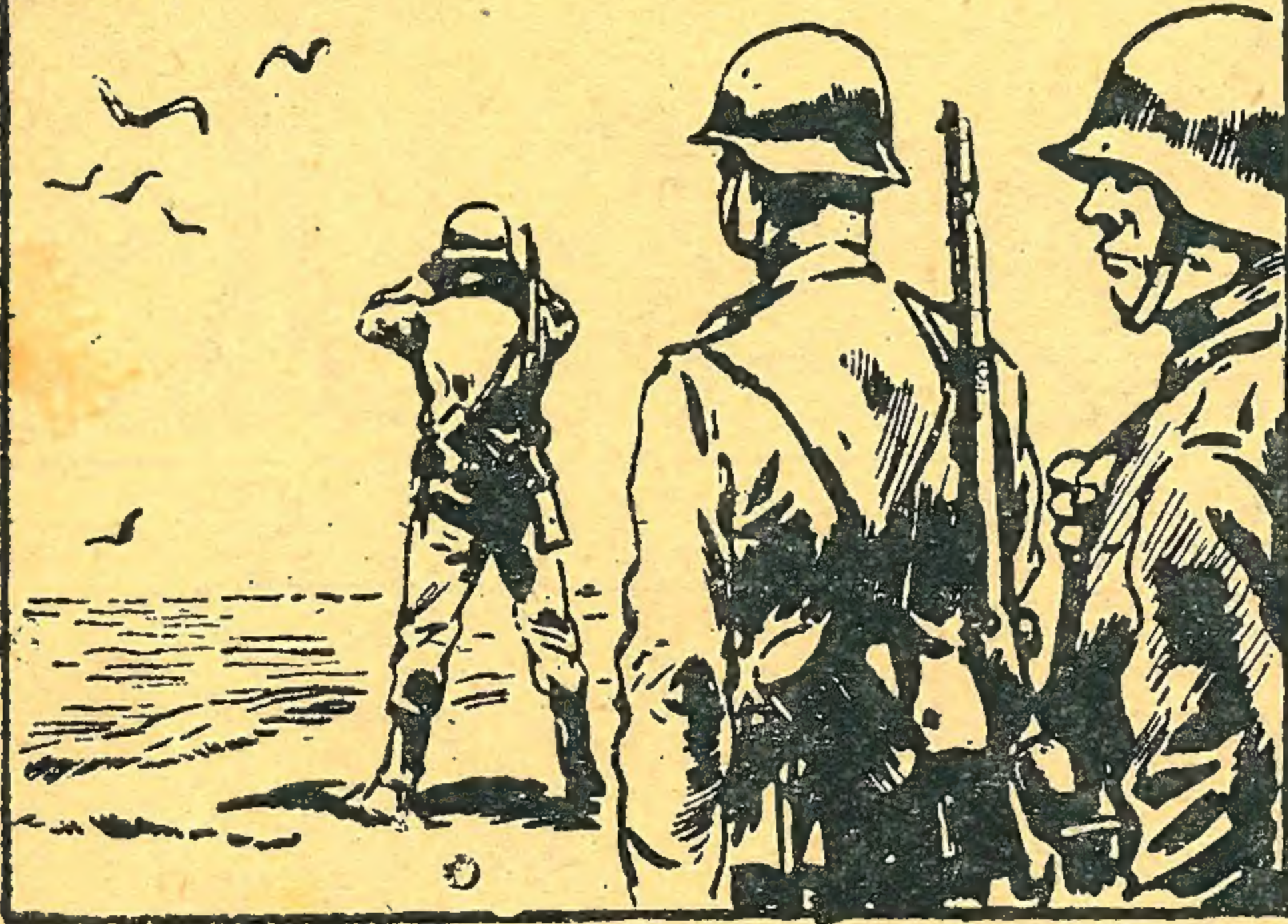
HAFTAYA:

İNANILMAZ HABER..

ÇİNLİLERİN ÇIKTIKLARI SAHİLDE
DEVRIYELER GEZMEKTEYDİ.

213

nına bırakmağa mecbur kalmışlar-
dı. Talha Bey son servet kırıntıla-
rıyla bu inci gibi kıızı Kolejde o-
kutmuş, ona musiki ve lisan tah-
silini de yaptırmıştı.

Nihayet babası da tekaüt olup
gelince Şişlideki evlerine yerleş-
mişlerdi. Apartmanlar arasında
kalmış olan bu ahşap evcik tam
mânasiyle vakarı, eskiyi ve itibarı
anlatan bir yuva idi.

Tahir Beyefendi, Talha Beyin
evine otomobille gitti. Kartvizitini
içeriye yolladı. Eski tip eşya ile
döşeli salona girince:

— Zâtınızın metini çok işitmiş-
liğim va. Dedi. Bundan ötürü gel-
dim.

Sonra asıl maksadını açıkladı.
Oğlunun mutiliğini, akıllılığını
methetti. Talha Beyler müsaade
istediler. Nihayet kısmetmiş, Ne
olsa evlenme bir baht işi. Hiç ol-
mazsa burada bir zenginlik avan-
taşı var. Oğlunun resmi de pek
gabi bir tipi göstermiyor, karar
verildi ve düğün hazırlıklarına gi-
rişildi.

Tahir Beyefendi tam on bin li-
ra ağırlık vermişti. Diğer taraftan

oğluna edep erkân da öğretti:

— Oğul, burası İstanbul, gozü-
nü aç. Beni kepaze itme. Çok go-
nuşma. Edeplice dur Pek akıl er-
diemediğini sor.

İbrahim yıkandı, tıraş oldu,
yüzü gözü ağardı. Kıyafeti yoluna
girdi. Çekingen ve şaşkın olduğu
için etraftan sempati de topladı.

Düğün gayet tabii, Konak sa-
lonlarında yapıldı. Oradan damat
iç güveysi olarak Talha Beyin evi-
ne yollandı. Şimdi İbrahim'in ya-
nında tüy gibi, ipek gibi bir İs-
tambul kıızı vardı. Akli başından
gitmişti. Sağına, soluna bakındı.
Kızarıp bozardı ve nihayet müte-
essir ve mütebessim olan Talha
Beye sokuldu.

— Efendi ağa, dedi. Sorması
ayıp emme cahallığıma vir. Burada
öküz damı yoh.

Talha Bey alıklaştı:

— Öküz damımı, dedi. Ne ya-
pacaksın öküz damını?

— Ben bubamdan böyle gördüm
de ondan ötürü soruyorum. Öküz
damı yoksa biz ne yatacağız? Bubam
yarenlik edeceği zaman a-
namı alıp öküz damına giderdi de..

ATEŞ SİPAHİ

(4. sayfadan devam)

bul da, İbrahim'in cesedini yine
görürsün... Kendini üzmemekte ne
faide var... Sakin ol arslanım,
haydi yat uzan, rahat et...diyordu.

Dördüncü Murad sesinin bütün
çatlaklığıyla:

— İbrahim'in ölüsünü görece-
ğim! diye avaz avaz bağııyordu.

Son defa büyük bir hızla gerin-
di... Bu sapsarı yüzü ve bitkin vü-
cudiyle fırlamak, sarayın loş sofa-
larında koşmak, ve İbrahim'in ce-
sedini, can vermiş vücudunu gör-
mek için deli gibi çırpınmağa baş-
ladı... Bir aralık, onu tutmağa ça-
lışanlar, korkuyla gerilediler...
Genç padişah, yatağından atlamak
isterken birden bire yere yuvar-
landı... Bitkin bir çırpınıyla oynas-
tı, başını sağa sola çırpındırdı,
gerindi, sarsıldı ve kaskatı kaldı...

Dördüncü Murad ölmüştü...

Saray bir anda müthiş çığlıklar
içinde sarsıldı... Keskin kadın va-
veylaları kocamış çınarları yırtar-
ak sarayı hümayun bahçesine ka-

dar düştü.

Ve akşamın loşluğunda koca
Osmanlı sarayı çın çın çınlamağa
başladı.

Sultan Muradın sapsarı ve kup-
kuru yüzüne ince bir tülbent ör-
tüldü ve üzeri yeşil bir şalla ka-
pandı...

— 14 —

Gurbeti Sırtlarında Taşıyanlar

Koca Topkapı sarayı, bir ölü
arkasından koparılan çığlıklarla
inlerken, akşamın karanlığında Ye-
dikuleden üç atlı çıktı ve geniş
tozlu yolda dolu dizgin uçmağa
başladılar...

Bunlar, gurbeti sırtlarında gö-
türen üç arkadaştı:

Dağlar delisi Süleyman, Nev-
bahar ve yağız Ahmet...

S O N

NERDEN?

New York'lu bir rahip Ho-
boken'deki bir pazar mektebine
ziyaretçi olarak gitmişti. Bu a-
rada çocuklara başından geçmiş
olan bir hâdiseyi anlatmağa ko-
yuldu.

— «Karlı bir kış günü yolda
fakir bir kız çocuğuna rasla-
dım. Ağlıyordu. Yanına gidince
bana babasının öldüğünü, anne-
sinin hasta olduğunu, kardeşle-

riyle kendisinin de yiyecek bu-
lamadıklarını söyledi. Hemen
biraz para verdim ye sonra pa-
rayla bakalım ne yapacak diye
peşine düştüm. Tahmin edin
bakalım, çocuklar, küçük kız
verdiğim parayla ne aldı?»

Çocuklar birçok tahminlerde
bulundular ama hiçbirini doğru
çıkmadı. Nihayet küçük bir oğ-
lan;

— «Saat aldı!» diye bağırdı.
Rahip, «Çok doğru!» dedi.

Aferin oğlum. Yalnız söyle ba-
kalım, bunu nerden tahmin et-
tin?»

Çocuk tereddüt etti. Fakat
rahip gene «Haydi, haydi, söyle,
nerden tahmin ettin?» diye sor-
du.

Çocuk sıkılarak söyledi «Ge-
çen hafta New York'da aynı hi-
kâyeyi anlatmıştınız da!»

KEDİ

— Doktor bey, aklımdan zorum
olduğunu zannediyorum.

— Bu zehaba nereden kapıldık-
mız.

— Çünkü her akşam, eve döner-
ken ciğerciye uğrayıp kedime ciğer
alıyorum.

— Bunda delice bir taraf yok ki.
— Öyle ama evde kedim de yok!

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE, YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (12 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

Gelecek sayıda başlıyoruz!

Kütüphanedeki Ceset

Heyecanlı, meraklı polis romanı

ASK İHTİRASTIR

NIHAYET BİR NISAN
SABAHİ GEMİ SANFRAN.
SİSKOYA VARDI.

İŞTE SANFRANSİSKONA
VARDIN.. İNŞALLAH GERİ
DÖNMELİSİN..
TEMEZSİN..

ASLA..

35/1

JORJİNA FRANKİ UNUTMUŞTU.
LARRİ MEYUS VE DURGUNDU.

NEN VAR
LARRİ.. AĞ
ZINI BİÇAK
AĞMIYOR

HİÇ..
HİGBİRSE..
YİM YOK
JORJİNA..

JORJİNA DİSARI ÇIKACAK
TI. KALKTI HAZIRLANDI.

SEVGİLİM BEN ÇARŞI.
YA ÇIKIYORUM. BİR
ARKADAŞA UĞRAYA-
CAĞIM.. YEMEĞE
GÜLE GÜLE GELİRİM

JORJİNA..

LARRİNİN İÇİNİ KORKUNÇ BİR
VICDAN AZABI KEMİRİ YORDU.
FRANK'IN YALVARAN
YÜZÜNÜ BİR TÜR-
LÜ UNUTAMI.
YORDU.

FRANK'I ÖLDÜRDÜM.. BİR ARKA-
DAŞIMI ÖLDÜRDÜM.. BEN BİR
KATILIM.. BİR KATIL..

BU FİKRİ SABİT GECE
UYKULARINI KAÇIRIYORDU.

BAZEN BİRDENBİRE KORKU
İLE YATAKTAN FIRLIYORDU.

KİM O?

BİR HAYALETİN, FRANKIN,
ÖCÜNÜ ALMAK İÇİN GEL-
DİĞİNİ SANIYORDU.

FRANK.. GİT.. SANA
FENALIK ETMEK İSTE-
MEDİM.. GİT..

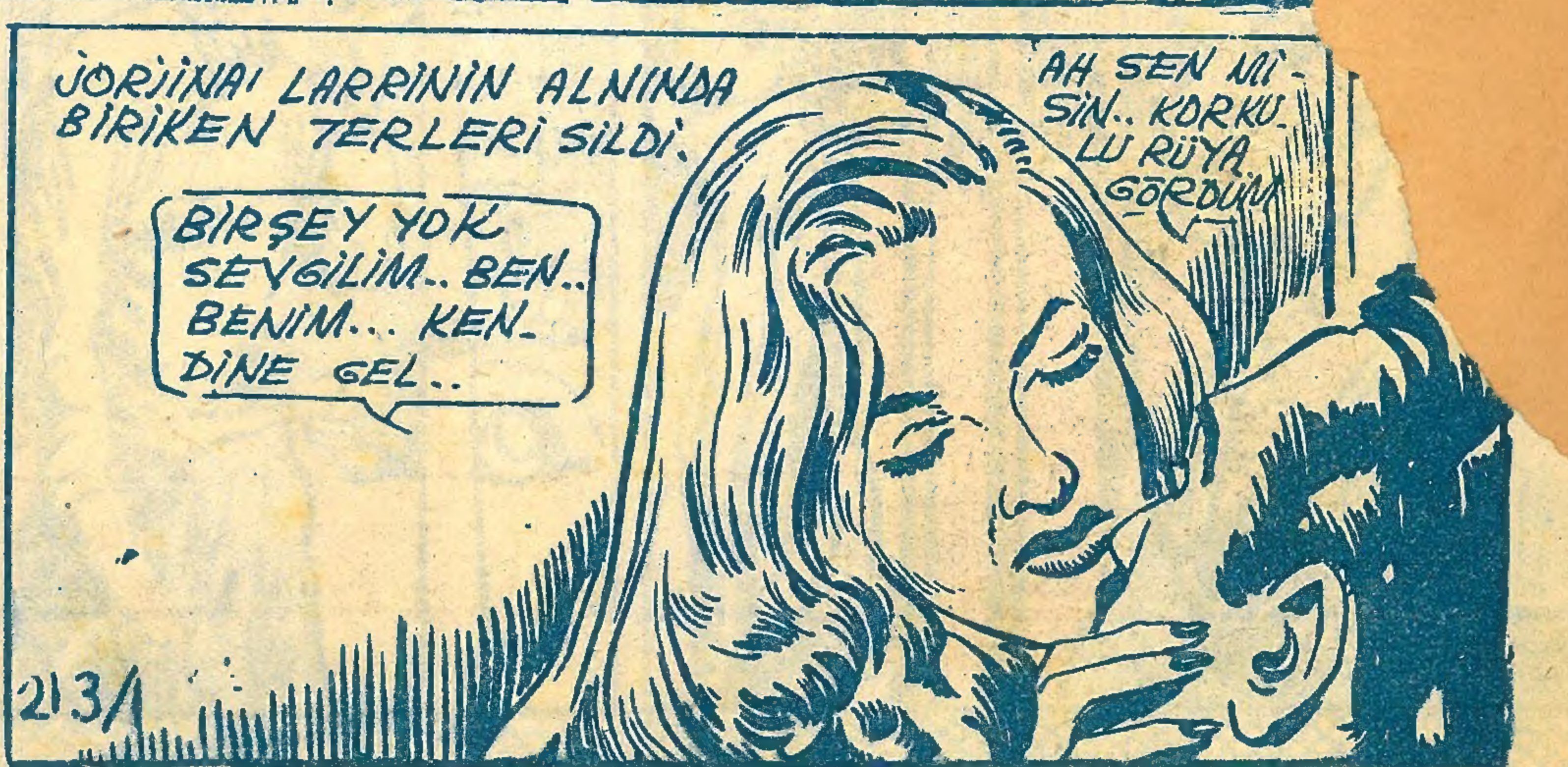

NE OLDU LARRİYE
NEYE BÖYLE
YÜKSEK
SESLE
KONU-
ŞUYOR

GİT.. GİT.. BENİ RAHAT BI-
RAK.. NE OLUYOR.. AH
JORJİNA SEN MİSİN?

NEN VAR
LARRİ..

JORJİNA LARRİNİN ALNINDA
BİRİKEN TERLERİ SİLDİ.

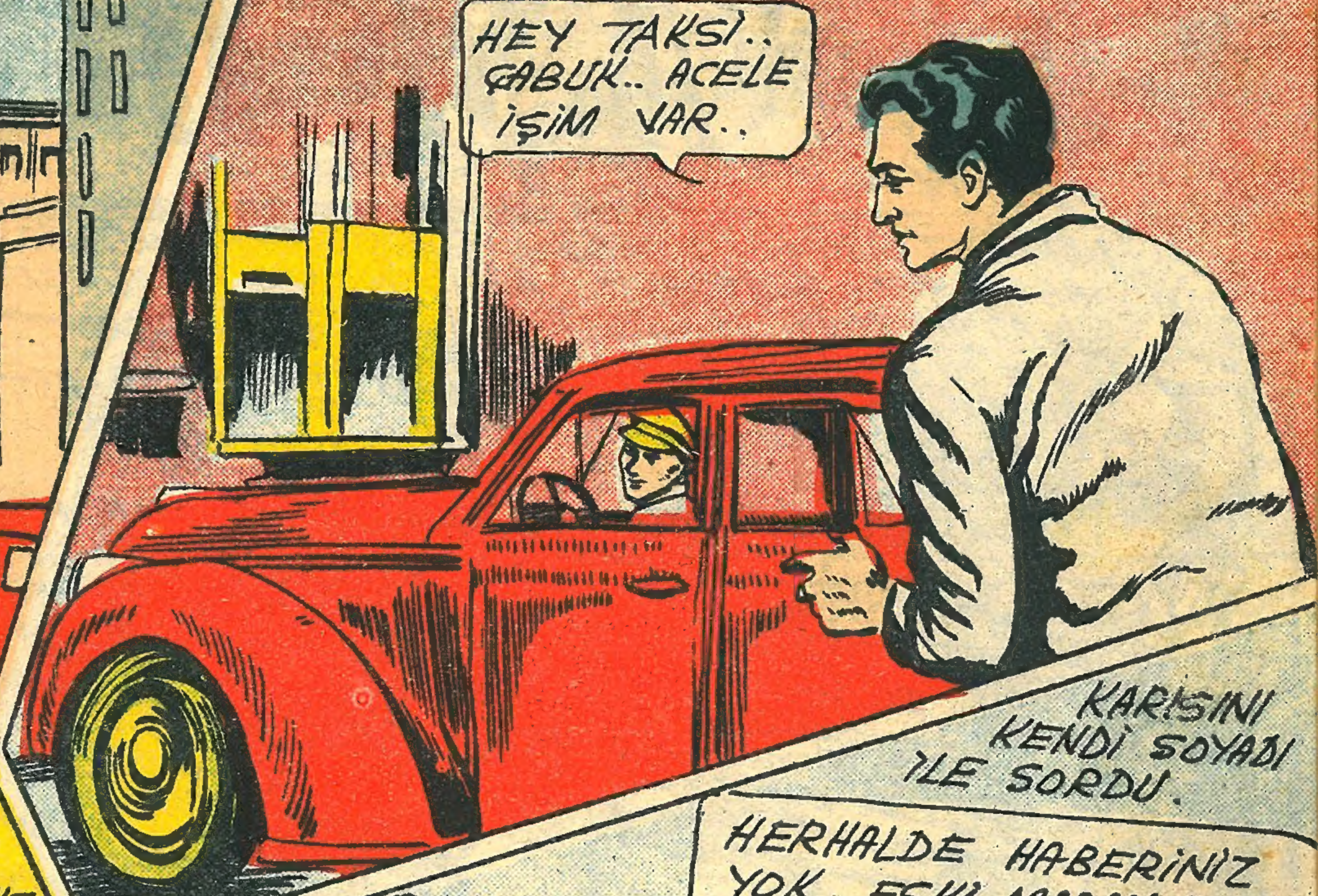
BİRŞEY YOK
SEVGİLİM.. BEN..
BENİM... KEN-
DİNE GEL..

AH SEN Nİ-
SİN.. KORKU-
LU RÜYA
GÖRDÜM

213/1

BU SIRADA FRANK DENİZGİ ELBİSESİYLE SAN FRAN- SİSKO CADDELERİNE DALDI.

HEYECANDAN KABIN- SIZAMIYOR, JORJİNA'N AN EWEZ GÖREBİLME İÇİN YANIYORDU.

HEY TAKSİ.. GABUK.. ACELE İŞİM VAR..

KARISINI KENDİ SOYADI İLE SORDU.

OTOMOBİL KAPLUMBAĞA HIZI İLE GİDİYOR GİBİ GE- LİYORDU. BİNANIN MER- DİVENLERİ DÖRDER SEKİ- ZER ATLADI. ÂDETA UÇUYORDU.

MADAM POWEL BU- RADA MI?

HERHALDE HABERİNİZ YOK.. ESKİ MADAM POWEL ŞİMDİ LARRY PARKS ADINI TAŞIYOR.. BURADA DA OTURMUYOR ARTIK..

JORJİNA, İNŞALLAH DIŞARI ÇIKMIŞ- TIR

SIYLA İCÜ CAD- OTU.

MADAM LARRİ... 34ÜNCÜ SOKAK..

İZTIRABIN AĞIRLIĞI ALTINDA BİNADAN ÇIKTI.

DEMEK BENİ UNUTTU LARRİYLE EVLENDİ. ALLAHIM NE KORKUNÇ OLAMAZ... OLAMAZ..

BİR İÇRİLİ YERE GİRDİ.

İKİSİ DE DOSTUM DA KA- RIMI DA BANA HİYANET ETTİ- LER.

ARKASI VAR